

341.58
616.10

1.3

การประพจน์คดีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา เอกชนในกรุงเทพมหานคร
ตามทัศนะของผู้บริหารและครู

ปริญญาโท

ของ

ชนิดรัตน์ อัสววิวัฒน์พงศ์

17 ต.ค. 2538

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา

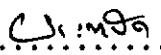
ตุลาคม 2537

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

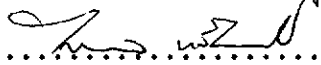
195050

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

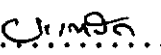
..........ประธาน

(ผศ.ประยัต หาสิตะพันธุ์)

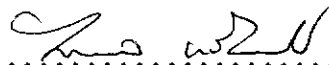
..........กรรมการ

(รศ.ดร.ไพศาล หวังพานิช)

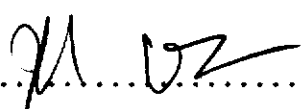
คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน

(ผศ.ประยัต หาสิตะพันธุ์)

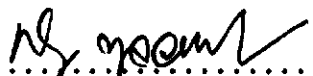
..........กรรมการ

(รศ.ดร.ไพศาล หวังพานิช)

..........กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รศ.ทวีบุรณ หอมเย็น)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

• วันที่ 25 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2537

ประกาศขอบคุณ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือหลายฝ่าย จึงขอประกาศ
ขอบคุณและจารึกเกียรติคุณของท่านไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประหยัด หาสิตะพันธุ์ ประธานควบคุม
ปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล หวังพานิช ผู้ให้ความช่วยเหลืออย่างมาก
ในแนวความคิด คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องของปริญญานิพนธ์ ตลอดจนแก้ไขแบบสอบถาม
กระทั่งผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์จนเสร็จสิ้น

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ทวีบูรณ์ หอมเย็น ที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ
หลาย ๆ ด้าน

ขอขอบพระคุณ อาจารย์สิริลักษณ์ มโนรมย์ อาจารย์วุฒิ งามมัน กระทรวง-
ศึกษาธิการ ที่ให้คำแนะนำในสิ่งที่จำเป็นประโยชน์

ขอขอบคุณ อาจารย์ณรงค์ ขวสินธุ์ ผู้ให้ความอนุเคราะห์ และช่วยเหลือพร้อมเป็น
กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์มาลี สังข์ทอง อาจารย์ศรีสกุล โตเล็ก ที่ช่วยในการ
รวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณผู้บริหารและคณะครูโรงเรียนเอกชนกรุงเทพมหานคร ที่กรุณากรอก
แบบสอบถาม

ความดีและประโยชน์อันใดที่เกิดจากการวิจัยครั้งนี้ ขอมอบแด่บุพการี และ
บูรพาจารย์ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้อันเป็นพื้นฐานให้กับผู้วิจัยประสบความสำเร็จ
ในการศึกษาครั้งนี้

ชฎิลรัตน์ อัสววิวัฒน์พงศ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
/ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
/ ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
สมมุติฐานในการวิจัย	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
/ ความหมายของวินัยนักเรียน	7
วินัยในโรงเรียน	9
ความสำคัญของวินัยนักเรียน	9
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการประพฤติดวินัยของนักเรียน	10
ลักษณะของการประพฤติดวินัยของนักเรียน	14
บทบาทของผู้บริหารกับการเสริมสร้างวินัย	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
งานวิจัยในประเทศ	26
งานวิจัยในต่างประเทศ	28
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	29
กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	29
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	30
การเก็บรวบรวมข้อมูล	32
วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	32
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	33

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
ลักษณะการประพจน์คดีวินัยของนักเรียน	36
การประพจน์คดีวินัยของนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู	41
การประพจน์คดีวินัยของนักเรียนจำแนกตามขนาดโรงเรียน	42
การประพจน์คดีวินัยของนักเรียนจำแนกตามประเภทโรงเรียน	45
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	48
บทย่อ	48
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	48
วิธีดำเนินการ	48
สรุปผลการวิจัย	48
อภิปรายผล	49
ข้อเสนอแนะ	52
ข้อเสนอแนะทั่วไป	52
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย	52
บรรณานุกรม	53
ภาคผนวก	57
ประวัติย่อของผู้วิจัย	65

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำนวนตามโรงเรียนมัธยมเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร	30
2	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม	32
3	การประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะนิสัย	37
4	การประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน	38
5	การประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป	39
6	การประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนเรื่องมารยาททั่วไป	40
7	เปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการประพฤติดิถีวินัยของ นักเรียน	41
8	การประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนจำนวนตามขนาดของโรงเรียน	42
9	เปรียบเทียบความแตกต่างของการประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนใน โรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน	43
10	การทดสอบการประพฤติดิถีวินัยด้านความประพฤติเรื่องทั่วไปของนักเรียน ในโรงเรียนขนาดต่างกัน	44
11	การประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนในโรงเรียนต่างประเภท	45
12	เปรียบเทียบความแตกต่างในการประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนในโรงเรียน ต่างประเภท	46
13	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการประพฤติดิ ถีวินัยของนักเรียน	47

ภูมิหลัง

วินัยเป็นคุณลักษณะที่บ่งบอกถึงความเป็นระเบียบ มีแบบแผนของคนอันเป็นคุณลักษณะที่จะก่อให้เกิดความเรียบร้อยดีงามของแต่ละสังคม สำหรับสังคมไทยซึ่งมีการพัฒนาทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองอย่างรวดเร็ว มีผลทำให้การปฏิบัติตามระเบียบวินัยเกือบทุกหมู่เหล่าค่อนข้างย่อหย่อนเป็นอันมากจนทำให้สังคมเกิดความสับสน ชาวในหน้าหนังสือพิมพ์เสนอเหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดจากการขาดความเป็นระเบียบวินัยของบุคคล ข้อกล่าวหาส่วนหนึ่งจากหลายเหตุการณ์จะมุ่งมาที่โรงเรียนว่าละเลยการอบรมสั่งสอนให้นักเรียนประพฤติปฏิบัติตนเป็นคนมีระเบียบวินัย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2528 : 20) ในสมัยที่นายอานันท์ บันยารชุน เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ 18 ในปี พ.ศ. 2534 เคยแสดงความกังวลในเรื่องดังกล่าว (มติชน. 2534 : 1) และได้เสนอแนวทางแก้ไขปัญหาสังคมด้วย วิธีการเสริมสร้างระเบียบวินัยของคนในชาติ โดยมุ่งแก้ไขปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนในระบบโรงเรียนและได้สั่งการให้ตั้งคณะกรรมการเพื่อกำหนดนโยบายในเรื่องนี้ขึ้น เพื่อมุ่งหวังให้มีการแก้ไขปัญหานักเรียนประพฤติผิดวินัย และจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยในตนเอง

บทบาทของโรงเรียนในการเสริมสร้างระเบียบวินัยให้แก่เยาวชนของชาติได้รับการคาดหวังจากบุคคลหลายฝ่าย ทั้งนักการเมือง นักการศึกษา และผู้ปกครองโดยทั่วไปทั้งนี้เพราะทุกฝ่ายมุ่งหวังว่า โรงเรียนไม่เพียงมีบทบาทในการสร้างเสริมวิชาความรู้ให้แก่เยาวชนเท่านั้น แต่จะต้องมุ่งพัฒนาเยาวชนให้เป็นผู้มีระเบียบวินัยอันดีงามตามอุดมการณ์ของชาติ เพื่อเติบโตเป็นพลเมืองที่ดี และเป็นกำลังสำคัญที่มีคุณภาพของชาติต่อไป โดยหลักการแล้วโรงเรียนมีหน้าที่ให้การศึกษากับเยาวชนทั้งในด้านประสบการณ์การเรียนรู้และการถ่ายทอดวัฒนธรรมอันดีงามของสังคมรุ่นหลัง การศึกษาระบบหรือการเรียนการสอนเป็นสื่อกลางที่สำคัญในการรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมให้สอดคล้องสอดคล้องกัน ความเปลี่ยนแปลงของสังคมที่กำลังอยู่ช่วงพัฒนา (Fagerland and Saha. 1983 : 31 - 32) บทบาทในการเสริมสร้างวินัยนักเรียนจึงเป็นภารกิจสำคัญของโรงเรียนในสังคมปัจจุบัน

กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ตรวจสอบการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน นักศึกษาตามที่สาธารณะสถาน ทั้งในเวลาและนอกเวลาเรียนได้เก็บรวบรวมปัญหาการเรียนที่ประพฤติไม่เหมาะสม ตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 172 โดยการออกตรวจ 2519 ครั้ง ระหว่าง 1 พฤษภาคม 2532 - 30 เมษายน 2534 ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่พบนักเรียนนักศึกษาที่ประพฤติผิดวินัยและประพฤติไม่เหมาะสมกับสภาพและวัยรวม 5,036 คน เป็นชายจำนวน 3,897 คน หรือร้อยละ 77 และเป็นหญิงจำนวน 1,129 คน หรือร้อยละ 23 จำนวนนักเรียนดังกล่าวเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนเอกชนจำนวนถึง 1,781 คน หรือร้อยละ 35 นอกจกันั้นมาจากโรงเรียนกรมสามัญศึกษา (กองสารวัตรนักเรียน. 2534 : 5)

จากสถิติดังกล่าว ทำให้พิจารณาได้ว่าปัญหาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนในสังกัดต่าง ๆ มีอยู่จริง และปัญหาที่ต้องแก้ไข ดังที่สิบบนนท์ เกตุทัต (2518 : 176) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า "นักเรียนของสถานศึกษาเอกชน ขาดระเบียบวินัย และไม่รักษาวัฒนธรรมอันดีของชาติ อันสร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนโดยทั่วไป เนื่องจากโรงเรียนบางแห่งละเลยต่อการอบรมควบคุมเด็ก นานาเด็ก"

ปัญหาเกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียน จัดเป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดการสะสมไปสู่ปัญหาของชาติในอนาคต ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนทุกระดับ จะต้องทบทวนบทบาทของโรงเรียนเกี่ยวกับการสร้างระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นในสถานศึกษา การวางแผนดำเนินการในเรื่องนี้ ควรจะเริ่มต้นด้วยการสำรวจตรวจสอบหาข้อมูลเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติของนักเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งลักษณะการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน ย่อมจะทำให้ได้รับข้อมูล ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการวางแผนแก้ไขปรับปรุงเสริมสร้างระเบียบวินัยของการเรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสำรวจลักษณะการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครู
2. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนจำนวนกตามประเภทและขนาดของโรงเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้จะช่วยชี้สภาพหรือลักษณะการประพฤติดิวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในสังกัดโรงเรียนเอกชน ซึ่งจะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่เป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหารโรงเรียน ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผนแก้ไข ป้องกันการประพฤติดิวัตรระเบียบวินัยของนักเรียนได้ตรงกับปัญหา ตลอดจนใช้เป็นข้อมูลสำหรับการกำหนดแนวทางในการพัฒนาความประพฤติที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นกับนักเรียนต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ขอบเขตของเนื้อหา

ในการศึกษาเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยของนักเรียนในครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตการประพฤติดิวินัย 4 ลักษณะ คือ

- 1.1 การประพฤติดิวินัยเกี่ยวกับด้านลักษณะนิสัย
- 1.2 การประพฤติดิวินัยเกี่ยวกับด้านการเรียน
- 1.3 การประพฤติดิวินัยเกี่ยวกับด้านเรื่องทั่วไป
- 1.4 การประพฤติดิวินัยเกี่ยวกับด้านมารยาท

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารและครูผู้สอน โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2536 จำนวน 170 โรงเรียนเป็นผู้บริหารจำนวน 340 คน และครูจำนวน 1,896 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง สุ่มจากผู้บริหารและครูในโรงเรียนเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยวิธีสุ่มแบบง่าย (Simple Random) ได้ผู้บริหารจำนวน 102 คน และครูจำนวน 568 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรตาม ได้แก่ ลักษณะการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน ตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน

3.2 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ขนาดของโรงเรียน แบ่งเป็น 3 ขนาด คือ

3.1.1.1 ขนาดใหญ่

3.1.1.2 ขนาดกลาง

3.1.1.3 ขนาดเล็ก

3.1.2 ประเภทของโรงเรียน

3.1.2.1 สหศึกษา

3.1.2.2 เฉพาะชาย (ชายล้วน)

3.1.2.3 เฉพาะหญิง (หญิงล้วน)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน หมายถึง สถานศึกษาที่เปิดสอนนักเรียนระดับมัธยม (ม.1 – ม.6) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

2. ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งครูใหญ่ หรืออาจารย์ใหญ่ และผู้ช่วยฝ่ายปกครอง โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

3. ครูโรงเรียน หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งทำหน้าที่สอนเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

4. การประพฤติผิดวินัย หมายถึง พฤติกรรมการปฏิบัติหรือการกระทำของนักเรียน ที่แสดงให้เห็นปรากฏแก่สายตาบุคคลอื่น ๆ ในลักษณะที่ไม่เหมาะสมและเป็นการฝ่าฝืนต่อระเบียบวินัย มีผลกระทบต่อตนเองในทางที่ไม่ดี ตามสถานภาพของนักเรียนที่กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษากำหนด ซึ่งในที่นี้จำแนกออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

4.1 การประพฤติผิดวินัยเกี่ยวกับลักษณะนิสัย หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่เกี่ยวกับการฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียนในลักษณะต่าง ๆ เช่น การแต่งกายตามแฟชั่นนิยม กระบองผิดระเบียบ การไว้ทรงผมยาวผิดปกติ เป็นต้น

4.2 การประพฤติดิวินัยเกี่ยวกับการเรียน หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนภายในชั้น เช่น ไม่ทำการบ้าน นอนหลับในชั้นเรียน การพูดคุยกับเพื่อนในขณะที่ครูสอน ไม่เข้าห้องเรียน การลอกข้อสอบ ขกต๋อยในห้องเรียน รับประทาน-อาหารเวลาเรียน

4.3 การประพฤติดิวินัยเรื่องมารยาท หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่ผิดปกติที่แสดงออกทางกายและทางวาจา เช่น การพูดจาหยาบคาย ขาดความเคารพครู-อาจารย์ ทะเลาะวิวาท เป็นต้น

4.4 การประพฤติดิวินัยเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่ประพฤติดิวินัยลักษณะที่ไม่สมควรกระทำ นอกเหนือจากพฤติกรรมทั้ง 3 ลักษณะดังกล่าวข้างต้น ได้แก่ การลักขโมย เทียวเตรนสถานเริงรมย์ ชู้สาว การทําลายสิ่งสาธารณะ เป็นต้น

5. ขนาดของโรงเรียนจําแนกโดยจํานวนนักเรียน ตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยแบ่งเป็น 3 ขนาดคือ

5.1 โรงเรียนขนาดใหญ่ มีจํานวนนักเรียนตั้งแต่ 1,501 คนขึ้นไป

5.2 โรงเรียนขนาดกลาง มีจํานวนนักเรียนตั้งแต่ 501 - 1,500 คน

5.3 โรงเรียนขนาดเล็ก มีจํานวนนักเรียนน้อยกว่า 500 คน

6. ประเภทโรงเรียน หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนทั้งชายและหญิงหรือสหศึกษา และโรงเรียนที่มีเฉพาะนักเรียนชายและมีเฉพาะนักเรียนหญิง อย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

6.1 สหศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนชายและหญิง เรียนร่วมกันในห้องเดียวกัน

6.2 โรงเรียนชาย หมายถึง โรงเรียนที่รับเฉพาะนักเรียนชายเท่านั้น

6.3 โรงเรียนหญิง หมายถึง โรงเรียนที่รับเฉพาะนักเรียนหญิงเท่านั้น

7. การป้องกันการประพฤติดิวินัย หมายถึง แนวปฏิบัติของผู้บริหารโรงเรียน และครูที่ได้ดำเนินการเพื่อร่วมกันป้องกันมิให้นักเรียนประพฤติดิวินัย ตามวิธีป้องกันแบ่งเป็น 7 แนวทาง ได้แก่

7.1 ความร่วมมือระหว่างผู้บริหารโรงเรียนและครู หมายถึง การที่ผู้บริหารโรงเรียน และครูได้ร่วมประชุมปรึกษาหารือกัน เพื่อกำหนดที่ท่าหรือบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่าย เกี่ยวกับป้องกันและแก้ไขการประพฤติดิวินัยนักเรียน

7.2 การจัดกิจกรรมนักเรียน หมายถึง ประเภทของกิจกรรมนักเรียนที่จัดขึ้นในโรงเรียนเป็นไปเพื่อเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียนในลักษณะใด

7.3 การจัดหลักสูตร หมายถึง การกำหนดเนื้อหาวิชาเพื่อการสอนในชั้นเรียนนั้น ได้คำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างวินัยนักเรียนในลักษณะใดบ้าง

7.4 การออกระเบียบข้อบังคับ หมายถึง แนววิธีการที่โรงเรียนได้สร้างระเบียบข้อบังคับขึ้นใช้ในโรงเรียนเป็นไปในลักษณะใด เอื้อประโยชน์ในการเสริมสร้างระเบียบวินัยลักษณะใด

7.5 การจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ หมายถึง ลักษณะของการจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียน บริเวณโรงเรียนที่เอื้อประโยชน์แก่การเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน

7.6 การขอความร่วมมือจากชุมชน หมายถึง การแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้ปกครอง และองค์กรในท้องถิ่นทั้งของรัฐและเอกชน เพื่อประโยชน์ในการเสริมสร้างระเบียบวินัย

7.7 การสร้างแรงจูงใจ หมายถึง แนววิธีการในเชิงจิตวิทยา ที่โรงเรียนได้กำหนดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างระเบียบวินัยให้แก่นักเรียน เช่น การยกย่องนักเรียนที่ประพฤติดี การให้รางวัล เป็นต้น

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ลักษณะการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาเอกชน แตกต่างกันตามขนาดโรงเรียน
2. ลักษณะการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาเอก แตกต่างกันตามประเภทของโรงเรียน
3. ทักษะของผู้บริหารและครูที่มีต่อลักษณะการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาเอกชน แตกต่างกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเกี่ยวข้องกับการประพฤติดวินัยนักเรียน ตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครูมัธยมศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครในครั้งนี้ เพื่อให้การศึกษาเป็นไปตามจุดมุ่งหมายข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสาระสำคัญของเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องเรียงลำดับดังนี้

1. ความหมายของวินัยนักเรียน วินัยในโรงเรียน และความสำคัญของวินัยนักเรียน
2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการผิดวินัยของนักเรียน
3. ลักษณะของการประพฤติดวินัยของนักเรียน
4. บทบาทของผู้บริหารกับการเสริมสร้างวินัย
5. การวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. บทบาทของครูในการควบคุมพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียน

ความหมายของวินัยนักเรียน

คำว่า "วินัย" ตามความหมายในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน และข้อบังคับ หรือหมายถึง "ข้อปฏิบัติและข้อบังคับ" (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2522 : 838)

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2526 : 186) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "วินัย" หมายถึง การควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขในชีวิตของตนและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

จากความหมายของคำว่า "วินัย" ดังกล่าวนี้นี้ การพูดถึงวินัยจึงมีความหมายได้สองนัย นัยแรกหมายถึง ระเบียบหรือข้อบังคับตามจารีตประเพณี ซึ่งสังคมได้กำหนดขึ้น อีกนัยหนึ่งหมายถึง การปฏิบัติของบุคคลตามระเบียบข้อบังคับ บุคคลที่มีวินัย หมายถึง บุคคล

ที่ปฏิบัติตนภายใต้ระเบียบข้อบังคับ และจารีตประเพณี จึงก่อให้เกิดผลดีต่อส่วนรวม การที่นักเรียนมีวินัยหมายถึงการที่นักเรียนได้ประพฤติตนอยู่ภายใต้ขอบเขตระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของการศึกษาอย่างหนึ่งที่สำคัญได้กำหนดไว้

พันส์ หันนาคินท์ (2524 : 248) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "วินัยนักเรียน หมายถึง การปฏิบัติตามคำสั่ง หรือระเบียบข้อบังคับที่ใช้ควบคุมความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในระเบียบและโดยเหตุนี้ คำว่าวินัย จึงมักมีความหมายถึงการลงโทษหากไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่วางไว้ วินัยจึงกลายเป็นการบังคับทำในสิ่งที่ผู้ใหญ่หรือครูเห็นว่า เป็นของดีงามเพียงฝ่ายเดียว การมองความหมายของ วินัย เช่นนี้เป็นการมองในวงแคบ และไม่ตรงกับความหมายของคำว่า วินัย ที่ใช้ในโรงเรียนหรือวินัยของนักเรียน" นอกจากนี้ พันส์ หันนาคินท์ (2524 : 248) ยังสรุปลักษณะการมีวินัยของนักเรียนว่า หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ คือ นักเรียนได้มองเห็นคุณค่าแล้วว่า การปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่โรงเรียนสร้างขึ้นไว้ และตัวเองก็เห็นพ้องด้วยนั้นเป็นสิ่งที่ควรทำไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความสุข ความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น นักเรียนเห็นว่าการที่แต่ละคนทำอะไรได้ตามใจชอบนั้นในที่สุดจะก่อให้เกิดความไม่สงบขึ้น สังคมนั้นจะกลายเป็นสังคมป่าเถื่อน (Anarchy) ไร้ระเบียบ ไร้ศีลธรรม ดังนั้นวินัยในโรงเรียนจึงเป็นอำนาจ (Authority) ที่จะรักษาความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นทุกคน ในขณะเดียวกันก็จะเป็นเครื่องยืนยันสิทธิ และเสรีภาพของนักเรียนทุกคนในโรงเรียน

จากสาระที่นำมาพิจารณาดังกล่าวนี้นี้ การสร้างวินัยให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนจึงควรดำเนินการให้ได้ผล นักการศึกษาถือว่าการสร้างวินัยนักเรียนไม่ว่าจะเป็นวินัยในชั้นเรียนหรือวินัยนอกห้องเรียน เป็นกระบวนการทางการศึกษาที่มีความสำคัญยิ่ง ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้บริหาร และครู ที่จะต้องร่วมกันศึกษาวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยนักเรียน และนำข้อมูลดังกล่าวมาวางแผนพัฒนาโครงการสร้างวินัยนักเรียนให้เกิดประสิทธิผลตรงตามจุดมุ่งหมายของโรงเรียนต่อไป

วินัยในโรงเรียน

การเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนนั้น ควรเริ่มต้นในชั้นเรียนเพราะเหตุว่า ภายในชั้นเรียนแต่ละชั้นนั้นสภาพแวดล้อมต่าง ๆ มีขอบเขตจำกัด มีสภาพคล้ายคลึงกันการกำหนดแนววิธิตามชั้นเรียน เป็นภาระของครู การสร้างวินัยในชั้นเรียนเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก เพราะการทำให้องค์กรมีระเบียบวินัย ย่อมหมายถึงว่านักเรียนแต่ละคนสามารถควบคุมตนเองมีความตั้งใจที่จะฟังการสอนของครูและสนใจที่จะซักถาม อันจะก่อให้เกิดความรู้ แสวงหาประสบการณ์และฝึกทักษะตามความหมายของการศึกษา ดังนั้นการกระตุ้นให้ครูเห็นความสำคัญของการสร้างวินัย ในชั้นเรียนจึงเป็นภาระสำคัญของผู้บริหารโรงเรียน

ดันฮิลล์ (Dunhill. 1964 : 1) ได้ให้ความหมายวินัยในชั้นเรียนไว้ว่า "วินัยในชั้นเรียน หมายถึงสภาพการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียนที่จะช่วยครูสามารถสอนบทเรียนโดยปราศจากสิ่งรบกวนใด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งรบกวนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียน"

พฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กนักเรียนในชั้นเรียนย่อมมีขอบเขตแคบกว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนนอกชั้นเรียน อาการที่มักสังเกตได้นั้น ได้แก่ การหยอกล้อกัน การล้อเลียนครู การนั่งหลับหรือการลุกนั่งไม่เป็นที่ ฯลฯ พฤติกรรมดังกล่าวเป็นอุปสรรคการสอนอย่างแน่นอน ซึ่งที่จริงนั้นพฤติกรรมดังกล่าวนี้ อาจเป็นเหตุของการประทุพผิตวินัยในส่วนอื่น ๆ ได้

ความสำคัญของวินัยนักเรียน

จากความหมายของวินัยนักเรียนดังที่ได้วิเคราะห์มาเป็นลำดับนั้น หากโรงเรียนสามารถบริหารโรงเรียนในขอบเขตของการบริหารกิจการนักเรียน หรือการปกครองนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วพฤติกรรมของนักเรียนที่ประพฤติให้พบเห็นในแต่ละวันนั้นย่อมเป็นพฤติกรรมที่พึงปรารถนา เช่น การแสดงความเคารพครู อาจารย์ การพูดจาด้วยถ้อยคำที่สุภาพ แต่งกายถูกระเบียบ ไม่ทำลายสมบัติของโรงเรียน และไม่รังแกผู้อื่น ฯลฯ เป็นต้น การเสริมสร้างวินัยให้เกิดขึ้นแก่เด็กนักเรียน จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งไม่น้อยไปกว่าการเสริมสร้างความรู้ ฝึกทักษะ และพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กนักเรียน ตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาโดยทั่วไป

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528 : 21) ได้เสนอแนะไว้ว่า การเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน ให้นักเรียนไปประพฤติปฏิบัติ นั้น มีความสำคัญ 3 ประการ ได้แก่

1. เป็นเครื่องมือที่จะช่วยปลูกฝังสิ่งที่ดีงาม ที่เหมาะที่ควรให้นักเรียนได้ประพฤติปฏิบัติ
2. เป็นการเตรียมตัวนักเรียนให้เป็นพลเมืองดี สามารถปกครองตนเองได้และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข
3. เป็นการรักษาชื่อเสียงและเกียรติภูมิของโรงเรียนให้สมกับเป็น สถาบันการศึกษา

ดังนั้น หากโรงเรียนสามารถเสริมสร้างวินัยที่ดีให้เกิดขึ้นแก่เด็กนักเรียนไม่เพียงแต่จะเกิดประโยชน์แก่ตัวเด็กเองเท่านั้น แต่จะก่อให้เกิดคุณค่าแก่สังคม ประเทศชาติด้วย

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการประพฤติดวินัยของนักเรียน

การประพฤติดวินัยของนักเรียนนั้น มีสาเหตุหลายประการ องค์ประกอบของสาเหตุจะเกี่ยวข้องกับตัวบุคคล หลักสูตร และสภาพแวดล้อม ดันฮิลล์ (Dunhill. 1964 : 6 - 35) ได้วิเคราะห์สาเหตุของการประพฤติดวินัยนักเรียนไว้ 7 ประการ ได้แก่

1. เกี่ยวกับตัวครู
2. ลักษณะเฉพาะของนักเรียน
3. สำคัญของหลักสูตร
4. ชื่อเสียงเกียรติภูมิของโรงเรียน
5. สภาพแวดล้อมทางกายภาพ
6. สิ่งแวดล้อมทางบ้าน
7. การให้รางวัลและการลงโทษ

ปัจจัยทั้ง 7 ประการดังกล่าวนี้สามารถขยายความได้ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยเกี่ยวกับตัวครู หมายถึง ความสามารถของตัวครูในการสอนนักเรียน ครูที่มีความสามารถนั้น จะต้องมีความรู้ในเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดี มีประสบการณ์ในการสอน มีความรู้และความเข้าใจในจิตวิทยาการเรียนการสอน และ ต้องมีความเอาใจใส่ในการสอน โดยการเตรียมการสอนอย่างสม่ำเสมอ นักการศึกษาเชื่อว่าทัศนคติของครูที่มีต่ออาชีพของตน เป็นเครื่องชี้บ่งความพร้อมของครูที่จะทำการสอนให้ได้ผล

กูด และโบรफी (Good and Brophy. 1974 : 226 - 228) ได้เสนอแนะ ทัศนคติของครูที่ดีนั้นมีลักษณะสำคัญ 5 ประการ ได้แก่

1. ครูต้องมีความรักเด็ก เป็นความรู้สึกพื้นฐานที่ครูทุกคนควรมีประจำใจ ความรักเป็นพื้นฐานของความห่วงใย ความเอาใจใส่จะตามมา ซึ่งย่อมเป็นผลดีในการ ประกอบอาชีพครู

2. ครูต้องสร้างความศรัทธาให้เกิดขึ้นแก่เด็ก ศรัทธาที่เด็กจะมีต่อครูนั้น ได้แก่ ความรู้ ความถนัดในการถ่ายทอดเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ครูที่สอนเก่งมีมนุษยสัมพันธ์ในการติดต่อสื่อสาร ถือว่าเป็นคุณสมบัติสำคัญของครู

3. มีความรับผิดชอบหน้าที่การสอน ครูจะต้องเตรียมการสอนอย่างจริงจัง และต่อเนื่อง การตรงต่อเวลา การตรวจการบ้าน เป็นลักษณะบางประการของความ รับผิดชอบ

4. ครูต้องมีจิตใจรักการสอนและต้องกระตุ้นให้เด็กรักการเรียน การสร้าง แรงจูงใจในบทเรียนเป็นยุทธศาสตร์การสอนที่สำคัญ ที่จะปลูกฝัง และเสริมทัศนคติที่ดีงามให้ เกิดขึ้นแก่เด็กในเรื่องนี้ครูจะต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างดี

5. มีความพยายามหรือวิริยะ อดสาที่จะปลูกฝังเสริมสร้างทัศนคติที่ดีงาม ให้เกิดขึ้นแก่เด็กในเรื่องนี้ ครูจะต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างยิ่ง

2. ลักษณะเฉพาะของนักเรียน ภูมิหลังของนักเรียนแต่ละคนนั้น ย่อมส่งผลต่อ พฤติกรรมการเรียนรู้ และพฤติกรรมผิวนัยโดยทั่วไป ความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นปัจจัย ที่ครูและผู้บริหารจะต้องศึกษา และทำความเข้าใจ เพื่อการคาดคะเนแนวโน้มของพฤติกรรม ที่จะเกิดขึ้น คลาริซิโอ (Clarizio. 1980 : 1 - 15) ได้ศึกษาเด็กนักเรียนมัธยมศึกษา ในสหรัฐอเมริกา พบว่า เด็กนักเรียนร้อยละ 10 มีปัญหาทางอารมณ์ และรวมทั้งเด็กที่มีปัญหา

ปรับตัวด้วย จะเพิ่มเป็นร้อยละ 30 ดังนั้น การศึกษานิสัยหลังของเด็กนักเรียนเพื่อประโยชน์
ในการเสริมระเบียบวินัย ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก

3. สาระสำคัญของหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาที่กำหนดให้ นักเรียนได้ศึกษา
เล่าเรียน ซึ่งจะเกี่ยวกับความยากง่ายของเนื้อหาวิชา เหมาะสมกับวัย และระดับสติปัญญา
ของนักเรียนหรือไม่ เนื้อหาวิชาที่ยากเกินระดับความพร้อม และสติปัญญาของผู้เรียนก็จะ
สร้างความเบื่อหน่ายให้เกิดขึ้นได้ ดังนั้นการจัดหลักสูตรจึงต้องคำนึงถึงความพร้อมของ
ผู้เรียนด้วย

4. ชื่อเสียงเกียรติภูมิของโรงเรียน โรงเรียนที่มีชื่อเสียงมักจะปรากฏว่าความ
ประพฤติของเด็กมักไม่มีปัญหาเพราะความผูกพันทางใจที่นักเรียนให้กับสถาบัน จึงร่วมกัน
ผดุงรักษาชื่อเสียงเกียรติภูมิของโรงเรียนไว้ ดังนั้นผู้บริหารและครูจึงจำเป็นต้องบริหาร
โรงเรียนให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาเพื่อสร้างเกียรติภูมิให้แก่โรงเรียน

5. สภาพแวดล้อมทางกายภาพ หมายถึง สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียน
สภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียน พฤติกรรมของเด็กนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการประพฤติ
ผิดวินัยนั้น ได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Environment)
ของโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมในหรือนอกโรงเรียน โดยเฉพาะอาคารเรียนมี
อิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล (Cohn and others. 1987 : 155 - 159) จอห์น ดิวอี้
(John Dewey) ได้กล่าวไว้ว่า "เราให้การศึกษาทางอ้อมโดยผ่านสภาพแวดล้อม แต่สภาพ
แวดล้อมที่เป็นไปโดยธรรมชาติ และสภาพแวดล้อมที่สร้างขึ้นมีอิทธิพลแตกต่างกันในด้านการ
ศึกษา" คำกล่าวของนักการศึกษาผู้นี้ชี้ให้เห็นว่าการจัดการศึกษาในโรงเรียนนั้นจะต้องพิจารณา
ถึงอิทธิพลของสภาพแวดล้อมด้วย

✕ โฮเวล และโฮเวล (Howell and Howell. 1979 : 38 - 39)

วิเคราะห์สภาพแวดล้อมดังกล่าวไว้ 10 ประการ ได้แก่

1. อาคารบริเวณพื้นที่ว่างในโรงเรียน หมายถึง ความสมดุลระหว่างพื้นที่ว่าง
กับจำนวนนักเรียนและวัยของนักเรียน
2. ลักษณะเฉพาะของบริเวณโรงเรียนรวมถึงลักษณะเฉพาะของอาคารเรียน
3. การจัดวางโต๊ะ เก้าอี้ หรือม้านั่งในชั้นเรียน

4. การจัดอุปกรณ์ตกแต่ง สภาพภายในห้องเรียน
5. ขนาดของหน้าต่างห้องเรียน และปริมาณของแสงสว่างในชั้นเรียน
6. ความสะอาดของเสื้อ หรือพรหมุ์ในห้องเรียน
7. เครื่องปรับอากาศในหอพักที่เหมาะสม
8. การใช้ประโยชน์ กระดานดำ และป้ายประกาศ
9. ที่ว่างสำหรับเก็บสัมภาระ
10. ความสะอาดของโรงเรียน

6. สิ่งแวดล้อมทางบ้าน อิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางบ้านที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนนั้น ปรากฏอยู่เสมอ กรณีของเด็กจากแหล่งเสื่อมโทรม หรือจากชุมชนแออัด มักจะมีปัญหามากกว่าเด็กจากแหล่งชุมชนอื่น ๆ สภาพแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดาเป็นปัจจัยที่ผู้บริหารและครูจะต้องเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผ่านกระบวนการแนะแนว

7. การให้รางวัลและการลงโทษ หมายถึง แนววิธีที่ผู้บริหารและครูปฏิบัติต่อนักเรียนเมื่อนักเรียนคนใดกระทำความผิดวินัย ทศนคติของผู้บริหาร และครูที่มีต่อการให้รางวัลและลงโทษจะแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความเชื่อและวัฒนธรรมประเพณีของบุคคลในสังคมนั้น เช่น สังคมไทยถือว่า "รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี" เป็นต้น สิ่งที่ผู้บริหารและครูต้องตระหนักได้แก่ ผลกระทบที่เกิดจากการให้รางวัล และลงโทษนั้นจะมีลักษณะแตกต่างกันเกี่ยวกับการป้องกันแก้ไข การประพฤติดินวินัย การลงโทษ จะมุ่งแก้ไขการประพฤติดินวินัย แต่การให้รางวัลมุ่งใช้เพื่อการป้องกันการประพฤติดินวินัย

คลาโรซิโอ (Clarizio. 1980 : 25 - 32) ได้แบ่งแยกประเภทของรางวัลที่ครูมักจะให้กับนักเรียนไว้ 3 ประเภท ได้แก่

1. รางวัลด้านสังคม (Social Reward) เป็นรางวัลที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน เช่น กรณีของเด็กประพฤติดี ครูก็ต้องกล่าวชมยกย่องชมเชย บางครั้งอาจแสดงอาการยิ้มแย้มหรือปรบมือ ฯลฯ แสดงถึงความรู้สึกของครู ได้แก่ ความสนใจในพฤติกรรมที่ควรยกย่อง ในบางครั้งครูอาจมอบหมายหน้าที่แก่เด็กที่ประพฤติดีให้เป็นหัวหน้าชั้นหรือหัวหน้ากลุ่ม เป็นการยกย่องไว้วางใจ ลักษณะรางวัลประเภทนี้ จะสร้างความรู้สึกนึกคิดในเชิงจิตวิทยาสังคม

2. รางวัลที่เป็นวัตถุสิ่งของ (Tangible Reward) เมื่อนักเรียนหรือกลุ่มนักเรียนประพฤติดี หรือปฏิบัติหน้าที่ตามความรับผิดชอบ อยู่ในเกณฑ์สมควรให้การยกย่อง การมอบรางวัลก็อาจได้แก่ วัตถุสิ่งของ เช่น การติดแถบดาว สติกเกอร์ ปากกา หรืออุปกรณ์การเรียนอื่น

3. รางวัลกิจกรรม (Activities Reward) ได้แก่ การจัดกิจกรรมบางอย่าง เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ โดยให้นักเรียนเลือกกิจกรรมที่เขาต้องการ เพื่อตอบสนองความสนใจของเด็ก เช่น การเล่นเกม ดนตรี ทัศนศึกษา ฯลฯ

ลักษณะของการประพฤติดีวินัยของนักเรียน

มักจะมีความขัดแย้งเกี่ยวกับความเห็นของบุคคลในเรื่องการพิจารณาว่าพฤติกรรมในลักษณะใดที่ถือว่านักเรียนประพฤติดีวินัย กลุ่มบุคคลที่มีความเห็นไม่ลงรอยกันก็มักจะมีวิธีการแก้ไขและวิธีป้องกัน การประพฤติดีวินัยแตกต่างกันด้วยกลุ่มบุคคลดังกล่าวได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน ครู อาจารย์ และผู้ปกครอง รวมทั้งประชาชนโดยทั่วไป กระทรวงศึกษาธิการ ได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2515) ตามความในประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 เกี่ยวกับความประพฤติหรือการแต่งกายที่ถือว่า ไม่เหมาะสมแก่สภาพนักเรียน (กองสารวัตรนักเรียน 2534 : 7 - 8) ดังนี้

1. นักเรียนชายไว้ผมยาว โดยไว้ผมข้างหน้า กลางศีรษะยาวเกิน 5 ซม. รอบศีรษะไม่ตัดเกรียน หรือไว้หนวดเครา
2. นักเรียนหญิงไว้ผมยาวเกินต้นคอ (ยกเว้นระเบียบของเฉพาะโรงเรียนที่กำหนดไว้ให้ยาวกว่านี้ได้ แต่ต้องรวบให้เรียบร้อย)
3. เที้ยวเร่ร่อนอยู่ในที่สาธารณะ หรือทำลายสมบัติของสถานศึกษา หรือสาธารณะสมบัติ
4. แสดงกิริยาอาการหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดไม่สุภาพ
5. มั่วสุมและก่อความเดือดร้อนอย่างหนึ่งอย่างใด
6. เล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมายการพนัน

7. เทียวเตร่เวลากลางคืนระหว่างเวลา 22.00 น. ถึง 04.00 น. ของวันรุ่งขึ้น เว้นแต่ไปกับผู้ปกครองหรือได้รับอนุญาตจากสถานศึกษา

8. สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพยา ยาเสพติดของมีนเมาอื่น ๆ

9. เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือสถานอื่นซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โรงรับจำนำหรือสถานบันเทิงอื่นในระหว่างเวลาที่มีการเล่นการพนัน เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัย หรือเยี่ยมญาติ

10. เข้าไปในงานหรือร่วมสังสรรค์ และงานนั้นมี การเต้นรำ หรือการแสดง ซึ่งไม่ควรแก่สภาพของนักเรียน เว้นแต่ไปกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หรืองานนั้น บิดามารดา ผู้ปกครอง สถานศึกษาของนักเรียนคนหนึ่งคนใดเป็นผู้จัด

11. เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่ภายใน หรือเข้าไปเยี่ยมญาติซึ่งอาศัยอยู่ในสถานที่แห่งนั้น

12. คบค้าสมาคมกับหญิงที่ประพฤติดนเพื่อการค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นญาติใกล้ชิดกับผู้หญิงนั้น

13. ประพฤติตนทอนองชั่วสาว

14. มีพฤติกรรมเบ็ด หรืออาวุธติดตัว ซ่อนเร้นไว้เพื่อประทุษร้ายผู้อื่น

15. หลบหนีโรงเรียน

สุชา จันทน์เอม (2521 : 97 - 98) ได้สรุปปัญหาทางวินัยของเด็กที่อยู่
ในโรงเรียนที่พบมาก มีดังนี้

1. เด็กมีความเชื่องช้าและเฉื่อยชาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ
2. การขาดเรียน หรือการหนีโรงเรียน
3. การอยู่ไม่เป็นสุข ขอบคุ้ย หรือเล่นกันในห้องเรียน เป็นการรบกวนผู้อื่น
4. การมาโรงเรียนสาย
5. การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน
6. ไม่เชื่อฟังคำสั่งครู
7. การข่มเหงรังแกผู้อื่น
8. พุดเท็จและพูดคำหยาบ

9. ไม่สนใจการเรียน
10. ชอบลักขโมย
11. ทุจริตในการสอบ
12. เอางานอื่นมาทำในห้องเรียน
13. แสดงอารมณ์ฉุนเฉียวโมโหง่าย
14. ไม่รับผิดชอบหน้าที่
15. ชอบทิ้งของสกปรกลงบนพื้น และทิ้งไม่เลือกที่
16. ชอบทำลายสิ่งสวยงาม

กล่าวโดยสรุป ลักษณะของการประพฤติดวินัยของนักเรียน จะมีขอบเขตเกี่ยวกับ พฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่ปกติ ทั้งในชั้นเรียนและนอกห้องเรียน ความก้าวร้าวของนักเรียน การแต่งกายที่ไม่เหมาะสม การหนีโรงเรียน และที่น่ารำคาญแรง ได้แก่ การติดยาเสพติด ให้โทษ

ริชาร์ด (กาญจนา ศรีภาพสินธุ์, 2533 : 228 - 229 ; อ้างอิงมาจาก Richard, 1983 : 326 - 327) ได้เสนอแนวความคิดว่าโรงเรียนแต่ละแห่งย่อมมี ปัญหาแตกต่างออกไป แต่ปัญหาเหล่านั้นแยกออกเป็น 4 ปัญหาเกี่ยวกับการประพฤติดวินัยคือ

1. ปัญหาการผิดวินัยในชั้นเรียน ได้แก่ การตอบโต้กับครู การไม่ตั้งใจเรียน การพูดหยาบคาย การรบกวนคนอื่น ๆ การกินขนมในชั้นเรียน การชอบทำลายของ การพูดบด และการทำร้ายคนอื่น
2. ปัญหาการประพฤติดวินัยนอกชั้นเรียน ได้แก่ การต่อสู้กัน การทำลายสิ่งของ การสูบบุหรี่ การใช้ยาเสพติด การแต่งกายผิดระเบียบ การขโมย การเล่นเกมพนัน การทำ สกปรกรูปร่าง การต่อต้านครู การต่อต้านโรงเรียน และการเข้าไปในบริเวณที่หวงห้าม
3. ปัญหาการหนีโรงเรียน ได้แก่ การไม่เข้าชั้นเรียน การขาดเรียน การหนีเที่ยว ตามที่ต่าง ๆ
4. ปัญหาความเฉื่อยชา ได้แก่ การเข้าชั้นเรียนช้า การมาโรงเรียนสาย เป็นต้น

การประพาศิควินัยนักเรียน

เป็นหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนที่จะต้องหามาตรการสร้างเสริมวินัยให้เกิดขึ้นในโรงเรียน การเสริมสร้างวินัยให้แก่เด็กนักเรียน จำเป็นที่จะต้องดำเนินการในลักษณะป้องกันและแก้ไขควบคู่กันไป ซึ่งมีมาตรการเฉพาะบางประการ ดังต่อไปนี้

ก. การป้องกันการประพาศิควินัยนักเรียน เป็นมาตรการที่โรงเรียนดำเนินการ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะไม่ให้นักเรียนได้ประพาศิควินัย โดยยึดคติที่ว่า "กันไว้ดีกว่าแก้" การกำหนดมาตรการมักจะแตกต่างกันไปตามความเชื่อและสภาพสังคมที่แตกต่างกัน

พันส์ หันนาคินท์ (2514 : 252 - 255) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการ การกระทำผิดทางวินัย โดยยึดหลักสัจพจน์ที่ว่า "กันไว้ดีกว่าแก้" ซึ่งหลักวิธีการดังกล่าวมีอยู่ 8 ประการ ดังนี้

1. การส่งเสริมให้เกิดความภูมิใจในบทเรียน
2. การสร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่เด็กนักเรียน
3. การรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะครูด้วยกัน
4. พยายามขจัดสิ่งยั่วยุจะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย
5. การให้รางวัลความประพฤติ
6. ความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน
7. การชี้แจงตักเตือนเป็นรายบุคคล หรือหมู่คณะ
8. การจัดกิจกรรมนักเรียน

เมื่อพิจารณาหลักวิธีการทั้ง 8 ประการดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า การป้องกันการกระทำผิดวินัยเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการจัดสภาพแวดล้อมทางด้านการเรียนการสอนให้อยู่ในสภาพที่ส่งอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียนในทางที่ถูกต้อง โดยขจัดสิ่งยั่วยุต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย ความพยายามที่จะแสวงหาความร่วมมือระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ได้แก่ ครู - นักเรียน ครูด้วยกัน และระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียน

ทวี ท่อแก้ว และอบรม สนิทบาล (2527 : 93 - 95) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับครูในการสร้างระเบียบวินัย ดังนี้

1. ควรสร้างวินัยตามพัฒนาการของเด็ก หมายความว่า ครูควรจัดเด็กเป็นรายบุคคล เข้าใจถึงสาเหตุที่เด็กแสดงออกมา ทั้งนี้เพราะย่อมประหลาดตัวไปตามประสบการณ์ และความเจริญเติบโตทางวุฒิภาวะของคนในระยะหนึ่ง ๆ ตามธรรมชาติเด็กมักจะทำตามความเห็นชอบของตนว่า สิ่งที่เขาไปจะแก้ปัญหา และทำให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้ดีที่สุด เหตุอาจไม่ถูกต้องแต่ความปรารถนาของเด็กนั้นเต็มไปด้วยความจริงใจ หน้าที่ของครูคือ พยายามค้นหาความต้องการของเด็ก พยายามเข้าใจวิธีหาเหตุผลของเด็ก พยายามช่วยให้เด็กหาวิธีการที่สังคมเห็นชอบไปใช้ในการทำงานให้เสร็จ พยายามชี้ให้เด็กเห็นจุดประสงค์ที่ดีของการทำงาน หรือช่วยให้เด็กเห็นประโยชน์ของวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือไปกว่าวิธีการที่เด็กใช้

2. ครูควรสร้างวินัยในสิ่งที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ และเป็นประโยชน์จริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นแต่เพียงแฉะแฉะอย่างเดียวนั้น ครูต้องติดตามผลด้วย ฉะนั้น ครูควรคำนึงถึงวินัยที่ครูประสงค์จะให้เด็กมีขึ้นนั้น เด็กสามารถปฏิบัติจริง ๆ ได้หรือไม่ เพราะถ้าเด็กไม่สามารถกระทำได้แล้ว ก็จะทำให้เด็กไม่สบายใจ เพราะขัดแย้งคำสั่งของครู ซึ่งเราจะสร้างให้เด็กมีวินัยตนเองได้ยาก

3. การสร้างวินัยที่ดี ครูพยายามหลีกเลี่ยงการตีเตือน โดยใช้วิธีการยกย่องหรือชมเชยแทน จากการศึกษาค้นคว้าของนักจิตวิทยา เด็กจะเรียนได้ดีเมื่อครูยกย่องชมเชยแต่ตรงกันข้ามถ้าเด็กได้รับการเยาะเย้ยตีเตือน จะทำให้เด็กเรียนช้าลงกว่าเดิม เมื่อเรากล่องถึงงานของเด็กในส่วนที่ทำได้ดี จะทำให้เด็กมีกำลังใจอันเป็นแรงทางตรงให้เด็กปฏิบัติงานนั้นได้ดียิ่งขึ้น ฉะนั้นในการที่จะให้เด็กเกิดวินัยที่ดีนั้น ครูควรจำไว้ว่า "เมื่อทำงานร่วมกับเด็กอย่าพยายามใช้คำติเตือนผลงานเด็ก"

4. การสร้างวินัยที่ดีได้นั้น ครูต้องมีสติอารมณ์ดี เยือกเย็น สุขุม ไม่เป็นคนโกรธง่ายหรือมีอารมณ์หงุดหงิด หรืออาจจะกล่าวว่า ความเกรี้ยวกราดไม่เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาในการสร้างวินัยที่ดี ส่วนมากเวลาเด็กตอบคำถามผิด จากสิ่งที่ครูสอนไปแล้วไม่ได้ หรือไม่ทำตามระเบียบข้อบังคับครูมักจะโกรธ การที่ครูโกรธนี้จะทำให้ครูทำอะไรรุนแรงไป ซึ่งไม่เป็นผลดีในการที่จะให้เด็กที่มีทัศนคติต่อวินัยที่ดีแต่อย่างใดเลย อาจจะทำให้เด็กเกลียดครู และไม่อยากฟังคำสอน หรือปฏิบัติตามระเบียบวินัย ฉะนั้น ครูควรจำไว้ว่า การพูดจาอย่างนุ่มนวลท่าทางเรียบ ๆ ย่อมได้ผลดีกว่า

5. การไว้วางใจและนับถือสติปัญญาของคนอื่น เป็นหลักอีกประการหนึ่ง ที่จะส่งเสริมให้วินัยที่ดี ตามธรรมชาติเด็ก ๆ ย่อมมีความสามารถและเจตคติในการคิดหา เหตุผลอยู่บ้างแล้ว ครูจึงควรแต่แนะนำให้เขาใช้ความสามารถและประสบการณ์เพิ่มให้ดีขึ้น เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดอย่างเต็มที่ อันเป็นวิธีที่จะปลูกฝัง ให้เกิดขึ้น การบังคับตัวเอง และการควบคุมตัวเอง

6. การสร้างวินัยที่ดีได้นั้น ครูต้องเป็นกันเองกับเด็ก ห้องเรียนแต่ละห้อง ควรให้เด็กมีความรู้สึกว่ามีความเป็นอยู่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ครูต้องพยายามให้เด็กมีโอกาสดังแสดงตนเอง เป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด ครูพยายามชักนำให้เด็กแต่ละคนยอมสละความปรารถนาส่วนตัว เพื่อสวัสดิการของหมู่คณะ ครูเองก็วางตัวเป็นที่รับฟังความทุกข์ร้อนของเด็ก และหาทางช่วยเหลือ ควรทำกิจกรรมร่วมกับเด็กในบางโอกาส เช่น ทางด้านกีฬา การรับประทานอาหาร และโรงเรียนควรจะมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย

7. ประชาธิปไตยย่อมมีรากฐานจากความเคารพนับถือความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และไม่เลือกเพศ ชั้น วรรณะและผิวพรรณ

✓ สำหรับ สุรท เจริญสุข (2525 : 69 - 70) ได้กล่าวถึงบทบาทของครู ในการสร้างระเบียบวินัยไว้ ดังนี้

1. ครูจะต้องเต็มใจ และพร้อมช่วยเหลือเด็ก ยินดีให้คำแนะนำตักเตือน ไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย และรู้วิธีการศึกษาเด็ก เข้าใจเด็กเป็นรายบุคคลอย่างดี
2. จัดสภาพของโรงเรียน ห้องเรียนให้น่าอยู่ น่าเรียน สะอาดเรียบร้อย มีอุปกรณ์ครบครัน
3. จัดวางระเบียบวินัยร่วมกันกับนักเรียนเสมอ ไม่ทำตามใจครูฝ่ายเดียว
4. จัดหาหลักสูตรการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับผู้เรียนตามวุฒิภาวะ ความต้องการ ความสนใจของเด็ก

5. เปิดบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียน เพื่อช่วยเหลือเด็กที่เป็นปัญหา

6. ครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กตลอดเวลา

7. ส่งเสริมให้เด็กหัดปกครองตนเองให้มากเท่าที่จะทำได้

จรรยา สุวรรณทัต (2526 : 260 - 261) กล่าวถึงบทบาทของครูในการ พัฒนาค่านิยมให้เกิดแก่เด็ก ซึ่งถือว่าการเสริมสร้างระเบียบวินัยด้วย ได้แก่

1. ในทุกวิชาที่ครูสอนอาจสอดแทรกการอบรมปลูกฝังลักษณะและพฤติกรรมที่สังคมนิยม เพื่อเด็กจะได้แสดงออกได้ในชีวิตประจำวันที่บ้าน เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ เลี้ยงน้อง เก็บออม การแสดงกริยามารยาทที่งดงามและความเหมาะสมต่อเวลา และสถานที่
2. ครูจะต้องเป็นตัวอย่างหรือตัวแบบที่ดีของเด็กได้ เช่น การประพฤติปฏิบัติในทางสายกลางตามหลักพระพุทธศาสนา เป็นต้น
3. ครูควรจัดให้แรงเสริมที่เหมาะสมในโอกาสและเวลาต่าง ๆ กัน เมื่อเด็กกระทำความดี และพฤติกรรมที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคม
4. ครูจะต้องระลึกอยู่เสมอถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล พื้นฐาน และค่านิยมเดิมของครอบครัว ตลอดจนบุคลิกลักษณะของเด็ก เพื่อให้การให้คำแนะนำ การแนะแนว และการแก้ไขที่ถูกต้อง ครูอาจต้องช่วยผู้ปกครองของเด็กแก้ไขค่านิยมและความเชื่อผิด ๆ หลายประการในการอบรมเด็ก
5. ครูจะต้องมีความตั้งใจจริงต่อการพัฒนาเด็กทุกด้านเท่าที่ครูจะสามารถทำได้ โดยครูทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมสำคัญระหว่างโรงเรียนและครอบครัว บทบาทของครูในการพัฒนาค่านิยมในครอบครัวให้แก่เด็กและผู้ปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้สังคมไทยของเรามีสมาชิกที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้นได้อย่างแน่นอน โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีภูมิหลังทางการศึกษา เศรษฐกิจจำกัด การประคับประคองและความอดทนต่อการพัฒนาที่ถูกต้องของครูจะช่วยเด็กได้อย่างมาก ทั้งเด็กยังจะเป็นสื่อกลางนำสิ่งที่ควรรู้ควรปฏิบัติและการพัฒนาไปยังครอบครัวของตนได้อีกทอดหนึ่งด้วย
6. ครูในฐานะที่เป็นมนุษย์หรือบุคคลที่อาจเป็นพ่อแม่ หรือสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวควรจะได้ทำหน้าที่และบทบาทของตนให้สอดคล้องกับความมุ่งหวังของสังคม ทั้งนี้เพื่อเป็นการยกระดับค่านิยมของครอบครัวในด้านต่าง ๆ ให้สูงขึ้น

การจัดกิจกรรมนักเรียนเพื่อการเสริมสร้างระเบียบวินัย

การป้องกันการประพฤติผิดวินัยนักเรียนนั้น การจัดกิจกรรมนักเรียนถือว่าเป็นมาตรการที่มีความสำคัญยิ่ง พันธ์ หันนาคินทร์ (2524 : 226) ได้ให้ความเห็นว่า

กิจกรรมทุกอย่างที่จัดขึ้นมีจุดประสงค์ที่จะส่งเสริมความเจริญในแง่ต่าง ๆ แก่นักเรียน เช่น การสังคม จรรยา มารยาท ตลอดจนการสร้างความรู้สึในด้านคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจน ค่านิยมต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นแก่ตัวนักเรียนที่ส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านั้น

กระทรวงศึกษาธิการได้วางระเบียบในการแบ่งประเภทของกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมไว้ 10 ประการ (กรมวิชาการ. 2523 : 2) ดังนี้

1. กิจกรรมลูกเสือ หรืออนุชาชาติ หรือเนตรนารี หรือกิจกรรมผู้บำเพ็ญประโยชน์
2. กิจกรรมศาสนา
3. กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมไทย
4. กิจกรรมส่งเสริมการเกษตรและสหกรณ์
5. กิจกรรมการใช้ห้องสมุด
6. กิจกรรมส่งเสริมการใช้สินค้าไทย
7. กิจกรรมอนุรักษ์ศิลปกรรมและสิ่งแวดล้อม
8. กิจกรรมทัศนศึกษา
9. กิจกรรมนันทนาการ
10. กิจกรรมส่งเสริมวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร

ข. การแก้ไขการประพฤติดิวินัยนักเรียน เป็นมาตรการที่ผู้บริหารและครูใช้เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมประพฤติดิวินัยขึ้นแล้ว นักการศึกษาต่างมีทัศนะที่แตกต่างกันไปในเรื่องการแก้ไขการประพฤติดิวินัย พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนนั้น ในบางครั้งครูก็จำเป็นต้องใช้วิธีการทำให้ขาดเกรง ซึ่งเรียกว่า การลงโทษ แต่นักการศึกษา และนักจิตวิทยาต่างเห็นพ้องต้องกันว่า การลงโทษนั้นควรพึงดำเนินการด้วยความระมัดระวัง ซึ่งในเรื่องนี้ กู๊ด และโบรफी (Good and Brophy. 1987 : 268) ได้ให้ความคิดไว้ว่า " ... การทำโทษนั้น บางครั้งเป็นสิ่งจำเป็น แต่ครูต้องวิเคราะห์สถานการณ์ให้ถูกต้อง การลงโทษที่เหมาะสมจะต้องพิจารณาว่า จะลงโทษเมื่อไร วิธีไหน และควรดำเนินการอย่างไร ... " การลงโทษเป็นส่วนหนึ่งของวิธีการที่จะนำไปสู่ผล แต่ไม่ใช่วิธีการแก้ปัญหา

กูด และ โบรफी (Good and Brophy. 1987 : 269 - 270)

ได้เสนอแนะการลงโทษที่ไม่เหมาะสมนั้น มีส่วนสำคัญ 3 ประการ คือ

1. การลงโทษที่สร้างความรู้สึกอับอาย (Abusive Verbal Attacks) มักจะเป็นการลงโทษด้วยอารมณ์ ครูที่อารมณ์ร้อน มักจะดุด่า ถากถางนักเรียนทันทีทันควัน เมื่อเห็นพฤติกรรมที่ไม่สมควรของตน
2. การลงโทษทางกาย (Physical Punishment) หมายถึง การเจียนตักนักเรียนเมื่อกระทำผิด ในทางจิตวิทยานั้นถือว่า เป็นการทำร้ายร่างกายอย่างหนึ่ง
3. การเพิ่มภาระกิจ (Extra Work) หมายถึง การลงโทษเด็กนักเรียน โดยการบังคับให้แบกภาระบางอย่างเพิ่มขึ้น เช่น ให้ทำความสะอาดห้องเรียน ห้องน้ำ ให้ทำการบ้านเพิ่มขึ้นกว่าปกติ ฯลฯ เป็นต้น วิธีการดังกล่าวย่อมส่งผลต่อเด็กนักเรียนในทางนิเสธได้

พนัส หันนาคินทร์ (2522 : 225 - 258) ได้ให้ทัศนะว่าปัจจุบัน โรงเรียนต่าง ๆ ในประเทศไทย ได้ใช้วิธีการแก้ไขความผิดทางวินัยสรุปได้ 6 ประการ ดังนี้

1. การลงโทษให้เจ็บกาย (Coporal Punishment) หมายถึง การลงมือเจียนตักตามข้อกำหนดไว้ นักการศึกษามีความเห็นแตกต่างกัน
2. การลงโทษการกักขัง (Detention) เช่น การไม่ปล่อยให้กลับบ้าน หลังเลิกเรียน การให้อุดข้างกลางวัน เป็นต้น
3. การให้ค่าเสียหาย (Restitution) เป็นการลงโทษเมื่อนักเรียน ทำให้สมบัติของโรงเรียนเกิดสูญเสียดังกล่าว การชดเชยตามมูลค่าของทรัพย์สินเป็นสิ่งที่ควรกระทำ
4. การให้สังคมลงโทษ (Social Disapproval) เป็นการกล่าวประณามผู้ที่ประพฤติผิดวินัย โดยเจตนาไม่ให้บุคคลอื่นเอาเยี่ยงอย่าง
5. การขู่เข็ญหรือการทำให้อับอาย (Threats and Humiliation) เป็นการบอกกล่าวให้นักเรียนได้รับรู้ถึงโทษที่จะต้องใช้เมื่อกระทำผิด หรือประกาศให้นักเรียนอื่น ๆ ได้รับความบกร้องหรือข้อพิพลาตของนักเรียน

มาตรการในการลงโทษนักเรียนนั้น เมื่อได้ลงมือปฏิบัติไปแล้วย่อมส่งผลกระทบ ต่อความรู้สึกรู้สึกผิดและพฤติกรรมของนักเรียน ผู้บริหารจึงควรตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวนี ้ ระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดวิธีการลงโทษนักเรียนนักศึกษาไว้ มีสาระสำคัญ ดังนี้ (กองสารวัตรนักเรียน. 2534 : 12 - 13)

1. การลงโทษนักเรียน ให้อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษา หรือครู อาจารย์ที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ โดยมีมาตรการ ดังนี้

- 1.1 ว่ากล่าวตักเตือน
- 1.2 เจียน
- 1.3 ทักท้วง
- 1.4 สั่งพักการเรียน
- 1.5 ให้ออก
- 1.6 คัดชื่อออก

2. การลงโทษด้วยการเจียน ให้อายุไม่เกิน 7 วัน หรือ 1 เดือน หากไม่ปฏิบัติตามระเบียบ สิ้นสุด ศูนย์กลางไม่เกิน 0.7 เซนติเมตร ตีบริเวณกัน หรือขาอ่อนท่อนบนด้านหลัง ซึ่งมีเครื่องหมาย แต่งกายรองรับ กำหนดเจียนไม่เกิน 6 ที การเจียนต้องกระทำในที่ที่ไม่เปิดเผย ในลักษณะ ว่ากล่าวสั่งสอนให้เข็ดหลาบ ไม่ให้ประพฤติชั่วและกลับตัวเป็นคนดีต่อไป

บทบาทของผู้บริหารกับการเสริมสร้างวินัย

ผู้บริหารโรงเรียนเป็นบุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในการวางแผน เพื่อเสริมสร้าง วินัยให้เกิดแก่เด็ก นโยบายต่าง ๆ เกี่ยวกับการกำหนดระเบียบข้อบังคับ แนวทางที่ควร ยึดถือเกี่ยวกับการปกครองนักเรียนนั้น ผู้บริหารต้องมีบทบาทอย่างมากในการกำหนดนโยบาย ดังกล่าว

คลาโรซิโอ (Clarizio. 1980 : 183) ได้เสนอแนะว่า ผู้บริหารโรงเรียน ควรดำเนินการเกี่ยวกับเสริมสร้างวินัย 5 ประการ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายการศึกษาให้ชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางให้บุคคลทางการศึกษา ได้เข้าใจตรงกัน ซึ่งจะช่วยให้ทุกคนปฏิบัติหน้าที่โดยมีเป้าหมายอันเดียวกัน โรงเรียนบางแห่ง

อาจมองความเป็นเลิศในเชิงวิชาการเป็นอันดับแรก พฤติกรรมเชิงระเบียบวินัยเป็นอันดับรอง หรือควรมุ่งทั้งสองอย่างควบคู่กันไป การกำหนดจุดมุ่งหมายการศึกษาจึงเป็นภารกิจเบื้องต้นแรก ที่ผู้บริหารจะต้องสื่อความเข้าใจให้เกิดขึ้นโดยทั่วกัน

2. การจัดปฐมนิเทศนักเรียนใหม่ ควรดำเนินการควบคู่กันไปกับการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองนักเรียน สาระของการประชุมปฐมนิเทศ ควรกำหนดให้ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดเผยประวัติพฤติกรรมเด็กนักเรียนที่ควรเอาเยี่ยงอย่างหรือพฤติกรรมที่ไม่ควรเอาเยี่ยงอย่าง ให้เด็กนักเรียนเข้าใจใหม่ได้รับรู้ ก็เป็นโอกาสที่สร้างทัศนคติที่ถูกต้องของการเสริมสร้างวินัย

3. ผู้บริหารต้องดำเนินการ เพื่อให้ชุมชนหรือชาวบ้านได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการเสริมสร้างระเบียบวินัยในโรงเรียน

4. จัดโครงการฝึกอบรมครูให้มีความรู้ และมีความสามารถในการปกครองนักเรียน

5. การยึดมั่นในจริยธรรมการปกครองเด็ก (Ethical Considerations) หมายถึง การเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของเด็กนั้น จะต้องอยู่บนพื้นฐานของจริยธรรมด้วย นั่นคือการบังคับขู่เข็ญ การลงโทษให้เจ็บกาย (Corporal Punishment) เป็นเรื่องที่จะต้องดำเนินการด้วยความระมัดระวัง

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528 : 21) ได้เสนอแนะว่า บทบาทของผู้บริหารโรงเรียนกับการเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนนั้นมี 8 ประการ ดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยนักเรียน
2. กำหนดระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน โดยร่วมมือกับคณะกรรมการให้เหมาะสม และสอดคล้องกับสภาพสังคม ระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและแผนพัฒนาการของนักเรียน
3. ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ เกี่ยวกับเรื่องวินัยและการรักษาวินัยนักเรียนในโรงเรียน
4. เป็นที่ปรึกษาและประสานงานต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียนและชุมชนเพื่อให้เกิดผลในการเสริมสร้างวินัยนักเรียน
5. เป็นผู้อบรมสั่งสอน และกระตุ้นให้คณะกรรมการมีกำลังใจในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับวินัยนักเรียน

6. ส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อันจะช่วยให้เสริมสร้างวินัยในโรงเรียน ให้เกิดแก่นักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

7. ประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี เกี่ยวกับการรักษาวินัยในโรงเรียน ตลอดจน การประพฤติปฏิบัติในด้านอื่น ๆ

8. ปรึกษาหารือกับคณะครูเพื่อแก้ไข้ปัญหาที่เกิดขึ้น และประเมินผลการดำเนินการเกี่ยวกับวินัยในโรงเรียนเป็นระยะ ๆ สม่่าเสมอ

กล่าวโดยสรุป การประพฤติดิวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานครในครั้งนี้นำวิจัยได้กำหนดกรอบความคิดไว้ดังนี้

ลักษณะการประพฤติดิวินัย ใช้กรอบแนวความคิดลักษณะการประพฤติดิวินัยที่ กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ

กาญจนา ศรีภาพสินธุ์ (2533 : 237 - 238) ได้เสนอแนวทางที่ครูอาจารย์ มีบทบาทเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยของนักเรียนไว้ดังนี้

ครูทั้งหลายในโรงเรียนย่อมมีบทบาทสำคัญยิ่งในการดูแลวินัยของนักเรียน การจัด ระเบียบชั้นเรียนที่ดี การวางแผนการดำเนินการเรียนการสอนที่เหมาะสม การมีกิจกรรม การเรียนที่น่าสนใจ และการทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจอย่างพอดีนในวิธีการต่าง ๆ ที่จะใช้ ในห้องเรียนย่อมเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนประพฤติปฏิบัติไปในทางที่ดี งานประจำที่นักเรียน จะต้องทำทุกวันควรจะกำหนดให้แน่นอนเพื่อว่านักเรียนจะได้ทราบในสิ่งที่เขาจะต้องทำและรู้ว่า เขาควรจะทำอะไรก่อน - หลังตามลำดับ ทั้งครูและนักเรียนควรจะทราบขอบเขตจำกัดของ พฤติกรรมตามที่ตกลงกันไว้

เรื่องแรกที่คุณครูจะต้องกระทำได้แก่ การวางมาตรฐานความประพฤติกรรมในห้องเรียน ไว้ให้ชัดเจน ในเรื่องนี้คุณครูขอความช่วยเหลือจากนักเรียนด้วย ผู้ปกครองควรได้รับเชิญ ให้มาช่วยพิจารณาความเหมาะสมของกฎ ระเบียบต่าง ๆ ที่ออกมาใช้บังคับนักเรียน ผู้บริหาร จะต้องประสานงานกับคณะครูทั้งหมดในการวางมาตรฐานความประพฤติเหล่านั้นเพื่อว่ากฎ ระเบียบที่กำหนำขึ้นนั้นจะได้เป็นแบบแผนเดียวกัน

ดังนั้นเมื่อครูเริ่มเข้าทำการสอนนักเรียนชั้นใดก็ตามควรจะดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ร่วมกับนักเรียนวางแผนและวิธีดำเนินงานภายในชั้นเรียนอย่างเป็นระบบ
เพื่อว่าครูจะได้มีเวลาทำการสอนแก่เด็ก ๆ ได้อย่างเต็มที่
2. กำหนดผลที่นักเรียนจะได้รับการกระทำที่ไม่เหมาะสมภายในชั้นเรียนไว้
อย่างชัดเจน
3. หยุดการกระทำที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนทันทีและดำเนินการกับความประพฤติ
ที่ไม่เหมาะสมนั้นอย่างสม่ำเสมอทุกครั้งตามที่ได้ตกลงกันไว้แล้ว
4. ให้คำแนะนำและคอยติดตามดูแลความประพฤติของนักเรียนอย่างรอบคอบ
พฤติกรรมของครูมีความสำคัญต่อการที่จะทำให้นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเล่าเรียน
ได้มาก หากครูไม่มีแนวทางแน่ชัดในการควบคุมพฤติกรรมภายในชั้นเรียนก็จะทำให้การเรียน
การสอนดำเนินไปด้วยความยากลำบาก พร้อม ๆ กันนั้นปัญหาด้านระเบียบวินัยย่อมจะเกิดขึ้น
ต่อไปได้เรื่อย ๆ ครูเองก็ย่อมจะรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจหากดูนักเรียนวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็น
ผู้ทำให้นักเรียนประพฤติในสิ่งที่ไม่สมควรเสียเอง โดยที่ครูนั่นเองเป็นฝ่ายที่ไม่ได้วางกฎเกณฑ์
ข้อบังคับอะไรไว้เลยภายในชั้นเรียนที่ตนทำการสอน นอกจากนี้การทบทวนระเบียบของ
ห้องเรียนอยู่เสมอ อันก็เป็นเรื่องที่จะต้องกระทำเนื่องจากสภาพการณ์ต่าง ๆ ย่อมเปลี่ยนแปลง
ไปตลอดเวลา ซึ่งสาเหตุนี้เองที่ทำให้ กฎระเบียบต่าง ๆ อาจจะต้องถูกปรับเปลี่ยนหรือ
เพิ่มเติมให้เหมาะสมยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ ตามความจำเป็น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

สายเดือน ตันตกานต์ (2525 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยความเหมาะสมของ
ระเบียบการแต่งกาย และความประพฤติกรณีการบกพร่องทางวินัยของนักเรียนและวิธีการ
ลงโทษนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหาร ครู และหัวหน้านักเรียน ในสถานศึกษา สังกัด
กรมอาชีวฯ และสถานศึกษาสังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 7 กลุ่ม
ตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ ผู้บริหาร 169 คน ครูวิชาสามัญ 142 คน ครูวิชาชีพ 257 คน
นักเรียนหัวหน้าชั้น 244 คน จากสถานศึกษาอาชีวศึกษาของรัฐและเอกชน ผลการวิจัย
สรุปได้ว่า

1. ผู้บริหาร ครูวิชาสามัญ ครูวิชาชีพ และนักเรียนหัวหน้าที่เห็นความเห็นว่า

1.1 ระเบียบว่าด้วยการแต่งกาย และระเบียบว่าด้วยความประพฤติ

เหมาะสมในระดับมาก

1.2 กรณีข้อบกพร่องทางวินัยของนักเรียนเกิดขึ้นในระดับปานกลาง

1.3 วิธีการลงโทษนักเรียนที่ประพฤติผิดวินัย เห็นควรลงโทษสถานเบาก่อน

2. การเปรียบเทียบทักษะของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการประพฤติผิดวินัยและ

การแก้ไขการประพฤติผิดวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิเชียร หงษ์ประเสริฐ (2526 : 71 - 72) ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประจำปีการศึกษา 2525 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าคุณลักษณะทางจริยธรรมในเรื่องการรักษาระเบียบวินัยเกี่ยวกับการเคารพกฎหมาย นักเรียนมีความคิดรวบยอดในระดับที่ไม่พึงประสงค์และนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในเรื่องการรักษาระเบียบวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ยความคิดรวบยอดสูงกว่านักเรียนชาย

วิลาวรรณ เพชรอาวุธ (2528 : 87) ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทักษะของผู้บริหารและครู พบว่าผู้บริหารและครูมีความเห็นว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากคือ ความมีระเบียบในการแต่งกาย รองลงมาได้แก่ ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง และความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป-กลับโรงเรียนตามลำดับ โดยที่ผู้บริหารและครูมีทักษะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 4 ด้าน

บุญจา สดสง่า (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องวินัยนักเรียนการประพฤติผิดวินัย การป้องกัน และการแก้ไขตามทักษะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. การประพฤติผิดวินัยนักเรียนในชั้นเรียนปรากฏว่าอยู่ในระดับปานกลาง

2. การป้องกันการประพฤติผิดวินัยที่ผู้บริหารและครูนิยมปฏิบัติ ได้แก่ การยกย่องให้เกียรติแก่ผู้กระทำดี การขอความร่วมมือจากวิทยากรเพื่อการฝึกอบรมมีการปฏิบัติน้อย

3. การแก้ไขการประพฤติดิวินัย ผู้บริหารและครูใช้วิธีการลงโทษโดยยึดถือระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการเป็นเกณฑ์การลงโทษ การลงโทษให้อับอายปรากฏน้อยที่สุด

งานวิจัยในประเทศ

ซาโมรา (Zamora. 1988 : 2491) ได้ศึกษาวิจัยกระบวนการแก้ไขปัญหาลและการตัดสินใจของผู้บริหารโรงเรียนเกี่ยวกับปัญหาวินัยนักเรียน มลรัฐยูสตัน สหรัฐอเมริกา

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาประจำอำเภอ 36 คน เป็นชาย 12 คน หญิง 12 คน และเลือกผล 12 คน ผลการวิจัยพบว่า การแก้ปัญหาลการประพฤติดิวินัยที่ผู้บริหารโรงเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ใช้กันโดยทั่วไปมีอยู่หลายประการ ได้แก่ การศึกษาประวัตินักเรียน พิจารณาลักษณะเฉพาะของเด็กแต่ละคน การสร้างแรงจูงใจ วิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางบ้าน ยึดมั่นในกฎระเบียบวินัยและให้ความสำคัญการกระทำทุกกรณียที่ผิดวินัย ข้อค้นพบจากการวิจัยอีกประการหนึ่งที่สำคัญได้แก่ยุทธศาสตร์ที่ผู้บริหารโรงเรียนใช้มากที่สุดในการแก้ปัญหาลการประพฤติดิวินัยมีอยู่ 11 ประการ ได้แก่ ประชุมผู้ปกครอง พักการเรียน หาวิธีการหลาย ๆ อย่าง ผู้บริหารแก้ปัญหาลโดยการเรียกเด็กมาพูดคุยหาข้อมูลเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยให้มากที่สุด ใช้เทคนิคการให้คำปรึกษา เก็บประวัติการประพฤติดิวินัย การลงโทษให้เจ็บกาย เข้มงวดกวดขันระเบียบวินัยข้อบังคับ พักการเรียนในช่วงเวลาเรียน และให้เป็นภาระของผู้ปกครองตามลัทธิ

เพลซา (Plesha. 1990 : 1496) ได้ศึกษาวิจัยเชิงบรรยายเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยนักเรียนในชั้นเรียน ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เด็กนักเรียน 26 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในมลรัฐฟิลาเดเฟีย สหรัฐอเมริกา สัมภาษณ์ครูประจำชั้นผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยในชั้นเรียน และศึกษาวิเคราะห์กรณียต่าง ๆ 300 กรณียจากบันทึกการประพฤติดิวินัยของเด็กนักเรียนในอดีตที่ผ่านมา ผลการวิจัยพบว่า ในชั้นเรียนที่ปกติ (Regular class) และชั้นเรียนที่สภาพเลวร้าย (Worst class) นั้นมีองค์ประกอบที่แตกต่างกันเห็นได้ชัด คือ องค์ประกอบเกี่ยวกับสภาพทางด้านสังคม เศรษฐกิจของนักเรียน ความสามารถทางการเรียน ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอัตราการขาดเรียน

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนด ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการเป็นขั้นตอนดังนี้

กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่จะใช้ในการศึกษาวิจัยได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน และครูโรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2536 จำนวนทั้งหมด 170 โรงเรียน โดยเป็นผู้บริหาร 340 คน ครูจำนวน 1,896 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยผู้บริหาร และครูโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการสุ่มจากโรงเรียนทั้ง 170 โรงเรียน จำนวนร้อยละ 30 ซึ่งเป็นผู้บริหาร 340 คน โดยใช้ครูใหญ่/อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยฝ่ายปกครอง เป็นกลุ่มตัวอย่าง และครูเป็นจำนวน 1,896 คน โดยวิธีนี้จะได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารจำนวน 102 คน และครู 568 คน ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียนมัธยมเอกชนในเขต กรุงเทพมหานคร

ขนาดโรงเรียน	ประชากร			จำนวนกลุ่มตัวอย่าง		
	โรงเรียน	ผู้บริหาร	ครู	โรงเรียน	ผู้บริหาร	ครู
ใหญ่	29	116	737	10	38	252
กลาง	33	66	411	15	30	180
เล็ก	108	156	748	25	34	136
รวม	170	340	1890	51	102	568

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเพื่อถามทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการประพฤติดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาใน 4 ประเด็นดังนี้ คือ

1. ลักษณะการประพฤติดวินัยเกี่ยวกับลักษณะนิสัย
2. ลักษณะการประพฤติดวินัยเกี่ยวกับการเรียน
3. ลักษณะการประพฤติดวินัยเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป
4. ลักษณะการประพฤติดวินัยเรื่องมารยาท

ลักษณะเครื่องมือ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่าจำนวน 40 ข้อ เพื่อให้ทั้งผู้บริหาร และครูได้แสดงระดับความเห็นเกี่ยวกับจำนวนปริมาณการกระทำผิดระเบียบวินัยของนักเรียนออกเป็น 4 ระดับ คือ 3 2 1 0 เกี่ยวกับลักษณะการประพฤติดวินัย

ผิดวินัย 4 ลักษณะ ซึ่งแต่ละระดับหมายถึงการประพฤติผิดระเบียบวินัยมาก ค่อนข้างมาก น้อย และไม่ผิดวินัย ตามลำดับ

วิธีการสร้าง แบบสอบถามทั้งหมดผู้วิจัยดำเนินการสร้างขึ้นเอง โดยสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้ข้อมูลมาประกอบการสร้างแบบสอบถาม

1. ศึกษาแนววิธีการสร้างแบบสอบถามจาก อนันต์ ศรีโสภา (2521 : 198 - 207) ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2526 : 142 - 146) เพื่อให้ได้หลักการสร้างแบบสอบถามที่ดี
2. ศึกษาเอกสาร ตำรา สิ่งพิมพ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประพฤติดวินัย แนววิธีการป้องกันและแก้ไข เพื่อกำหนดขอบข่ายเนื้อหาของแบบสอบถาม
3. การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามประกอบด้วย
 - 3.1 การหาความเที่ยงตรง โดยนำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ความชัดเจนและความครอบคลุมเพื่อแก้ไขปรับปรุง ซึ่งส่วนใหญ่มีการปรับแก้ภาษาให้ชัดเจน และเพิ่มเติมข้อความบางข้อ
 - 3.2 การหาความเชื่อมั่น โดยนำแบบสอบถามที่ทดลองทดสอบกับผู้บริหารโรงเรียน และครูที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน โดยเลือกโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาคจังหวัดละ 2 โรงเรียน รวม 10 โรงเรียน เพื่อหาความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ซึ่งได้ผลดังตาราง

ตาราง 2 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม

การประพจน์คดีวินัยเกี่ยวกับ	จำนวนข้อ	ค่าความเชื่อมั่น (∞)
1. ลักษณะนิสัย	10	0.8081
2. การเรียน	10	0.8251
3. ความประพฤติเรื่องทั่วไป	10	0.7407
4. มารยาททั่วไป	10	0.8224
รวม	40	0.9233

การเก็บรวบรวมข้อมูล

จัดกระทำตามลำดับขั้น ดังนี้

1. นำหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถึงสำนักงานการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอความร่วมมือจากผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชน ในการตอบแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามถึงกลุ่มตัวอย่างด้วยตัวเอง 670 ฉบับ และตามเก็บทุกสัปดาห์เป็นเวลา 1 เดือน ได้คืนจำนวน 607 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 94.84

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรวบรวมแบบสอบถามได้แล้ว ผู้วิจัยจะดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และคัดเอาเฉพาะฉบับที่มีความสมบูรณ์มาตรวจให้คะแนน

2. หาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อ (Mean) และหาค่าเฉลี่ยรวมแต่ละด้านโดยใช้
หลักเกณฑ์ประเมินจากแนวคิดของ ประพัฒน์ จันทาไทย (2530 : 29 - 90) กำหนด
เป็น 4 ระดับ ดังนี้

คะแนน 0	หมายความว่า ไม่มีการปฏิบัติ
คะแนน 1	หมายความว่า มีการปฏิบัติในระดับน้อย
คะแนน 2	หมายความว่า มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง
คะแนน 3	หมายความว่า มีการปฏิบัติในระดับมาก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean)
2. หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. ทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่าง โดยใช้ F - test (ANOVA)

และ t - test

ตัวอย่าง

แบบสอบถาม

ลักษณะการประพาศิณิตวินัยนักเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามมีอยู่ 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การประพาศิณิตวินัยนักเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด

ตอนที่ 1 โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน [] ที่ตรงกับสถานภาพความเป็นจริงของท่าน

1. [] ผู้บริหาร
[] ครูผู้สอน
2. จำนวนนักเรียนในโรงเรียนของท่าน
[] มากกว่า 1,501 คน
[] ระหว่าง 501 – 1,500 คน
[] 500 คน หรือต่ำกว่า
3. ประเภทของโรงเรียน
[] สหศึกษา
[] มีเฉพาะนักเรียนชาย
[] มีเฉพาะนักเรียนหญิง

ตอนที่ 2 โปรดตรวจสอบลักษณะหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนในโรงเรียนของท่าน
มีลักษณะหรือพฤติกรรม ตามที่เสนอของท่าน โดยเขียน ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ
สภาพที่เป็นจริงตามความเห็นของท่าน

ลำดับข้อ	ลักษณะการประพฤติผิดวินัย	ระดับการประพฤติผิดวินัย			
		3	2	1	0
1	นักเรียนไว้ผมยาวเกินระเบียบกำหนด				
2	นักเรียนสะสมหนังสือการ์ตูนที่มีภาพอุจาดตา				
3	นักเรียนพูดจาหยาบค้ายในโรงเรียน				

ตอนที่ 3 โปรดเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมอย่างเสรี เพื่อประโยชน์ในการสรุปเป็น

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเกี่ยวกับการประพฤติดวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนครั้งนี้ มุ่งวิเคราะห์ลักษณะการประพฤติดวินัยของนักเรียนโดยจำแนกตามทัศนะของผู้บริหารและครู ตามขนาดและตามประเภทโรงเรียน โดยจัดลำดับผลการวิเคราะห์ดังนี้

1. ลักษณะการประพฤติดวินัยของนักเรียน
2. การประพฤติดวินัยของนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู
3. การประพฤติดวินัยของนักเรียนจำแนกตามขนาดโรงเรียน
4. การประพฤติดวินัยของนักเรียนจำแนกตามประเภทโรงเรียน
5. ประมวลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการประพฤติดวินัยของนักเรียน

ลักษณะการประพฤติดวินัยของนักเรียน

การประพฤติดวินัยของนักเรียนในทัศนะของผู้บริหารและครู เมื่อจำแนกลักษณะการประพฤติดวินัยออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านลักษณะนิสัย ด้านการเรียน ด้านเรื่องทั่วไป และด้านมารยาท โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในแต่ละด้านปรากฏผล ดังนี้

1. การประพฤติดวินัยด้านลักษณะนิสัย ปรากฏผลตามตาราง 3

ตาราง 3 การประพจน์พิศุณยัของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะนิสัย

ลักษณะหรือพฤติกรรมของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D .	ระดับ
1. ใฝ่ผมยวเกินระเบียบกำหนด	.99	.51	ต่ำ
2. ผมร่งงไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย	.80	.58	ต่ำ
3. แต่งทรงผมตามแฟชั่นนิยม	.83	.59	ต่ำ
4. สวมกางเกง/กระโปรง สั้นหรือยวเกินไป	.90	.54	ต่ำ
5. สวมถุงเท้าหรือรองเท้าสีอื่นที่ผิดระเบียบ	.63	.60	ต่ำ
6. ใช้เครื่องประดับโดยมุ่งประกวดประชัน	.70	.61	ต่ำ
7. แต่งกายไม่เรียบร้อย ดูร่งง	.73	.60	ต่ำ
8. ไม่คาดเข็มขัด	.56	.59	ต่ำ
9. ไม่ปักชื่ออักษรโรงเรียน	.58	.57	ต่ำ
10. ใส่ส่น้าหอมมาโรงเรียน	.72	.54	ต่ำ
รวม	.74	.35	ต่ำ

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า ในทัศนะของผู้บริหารและครู นักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เรียนในโรงเรียนเอกชนมีลักษณะหรือประพจน์พิศุณยัเกี่ยวกับลักษณะนิสัยในระดับต่ำ หรือจนวนน้อย แต่อย่างไรก็ตามลักษณะหรือความประพจน์ของนักเรียนเกี่ยวกับการใฝ่ผมยว การสวมกางเกง/กระโปรง สั้นหรือยวเกินไป เป็นลักษณะที่ปรากฏมากกว่าลักษณะ หรือพฤติกรรมอื่น ๆ

2. การประพัตพิคตวันัยด้านการเรียน ปราชญ์ผลดังตาราง 4

ตาราง 4 การประพัตพิคตวันัยของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียน

ลักษณะหรือพฤติกรรมของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D .	ระดับ
1. มาโรงเรียนสายเป็นประจำ	.73	.61	ต่ำ
2. ลอการบ้านคนอื่น	.84	.69	ต่ำ
3. รับประทานขนมในชั้นเรียน	.78	.70	ต่ำ
4. หยอกล้อและเล่นกันในระหว่างที่ครูสอน	.80	.72	ต่ำ
5. อ่านคูหนังสือลามกในขณะที่ครูสอน	.51	.57	ต่ำ
6. ทูจริตในการสอบ	.63	.57	ต่ำ
7. ขอบลุดเงินในขณะที่ครูกำลังสอน	.68	.58	ต่ำ
8. หนีเรียน	.90	.74	ต่ำ
9. จับกลุ่มมั่วสุม	.81	.68	ต่ำ
10. ทำลายทรัพย์สินโรงเรียน	.64	.62	ต่ำ
รวม	.73	.41	ต่ำ

การวิเคราะห์หาระดับการประพัตพิคตวันัยของนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัดโรงเรียนเอกชน ตามทัศนะของผู้บริหารและครูในตาราง 4 ปราชญ์ว่านักเรียนประพัตพิคตวันัยด้านการเรียนอยู่ในระดับต่ำ หรือทั้งผู้บริหารและครูต่างคิดว่าการพิคตวันัยด้านนี้ไม่มากนัก แต่อย่างไรก็ตามความประพัตพิคตเกี่ยวกับการหนีเรียนมีระดับสูงกว่า ความประพัตพิคตด้านอื่น ๆ

3 ตาราง 5 การประพจน์คดีวินัยของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป

ลักษณะหรือพฤติกรรมของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D .	ระดับ
1. สะสมหนังสือการ์ตูนที่มีภาพอุจาดตา	.65	.60	ต่ำ
2. ทาลายทรัพย์สินสาธารณะ	.71	.59	ต่ำ
3. เที้ยวเตรตามบาร์คลับ	.53	.58	ต่ำ
4. เที้ยวในสถานเริงรมณ์	.62	.57	ต่ำ
5. เที้ยวเตรสถานค้าประเวณี	.63	.61	ต่ำ
6. ข่มขืนของคนอื่น	.69	.61	ต่ำ
7. ชู้สาว	.71	.63	ต่ำ
8. เล่นการพนัน	.45	.57	ต่ำ
9. คมกาว หรือคมทินเนอร์	.48	.57	ต่ำ
10. สูบบุหรี่ เสพยาเสพติด	.45	.57	ต่ำ
รวม	.59	.32	ต่ำ

ตามทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการประพจน์คดีวินัยของนักเรียนในด้านการปฏิบัติหรือความประพฤติผิดเรื่องทั่วไปของนักเรียน ตามผลวิเคราะห์ในตาราง 5 ปรากฏว่านักเรียนประพจน์คดีเกี่ยวกับความประพฤติผิดเรื่องทั่วไปหรือปฏิบัติตนในระดับต่ำ

4 การประพฤติดิวินัยด้านมารยาท

ตาราง 6 การประพฤติดิวินัยของนักเรียนเรื่องมารยาท

ลักษณะหรือพฤติกรรมของนักเรียน	$\bar{X}$	S.D .	ระดับ
1. พุดจาหยาบคายในโรงเรียน	.51	.54	ต่ำ
2. ยุแหย่ให้เพื่อนทะเลาะวิวาทกัน	.53	.62	ต่ำ
3. ทะเลาะวิวาทกันเอง	.53	.62	ต่ำ
4. พกอาวุธมาโรงเรียน	.46	.59	ต่ำ
5. ทะเลาะวิวาทกับบุคคลภายนอก	.52	.62	ต่ำ
6. ขอบเคินชนครู หรือล้อเลียนครู	.49	.56	ต่ำ
7. รังแกคนที่อ่อนแอกว่า	.61	.59	ต่ำ
8. แสดงกริยาทำทางเกินสภาพนักเรียน	.48	.59	ต่ำ
9. ผ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน	.30	.51	ต่ำ
10. ชอบเล่นรุนแรงกับเพื่อน	.15	.43	ต่ำ
รวม	.46	.35	ต่ำ

จากตาราง 6 แสดงทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยด้านมารยาทของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชน ปรากฏว่าการประพฤติดิวินัยเกี่ยวกับมารยาทของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ

การประพฤติดิวินัยของนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู

เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทัศนะของผู้บริหาร และครูผู้สอนเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยในด้านต่าง ๆ ของนักเรียน ซึ่งทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังผลในตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยของนักเรียน

การผิดวินัย	ผู้บริหาร			ครู			t
	N	$\bar{X}$	S.D.	N	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านลักษณะนิสัย	99	.72	.40	487	.75	.35	0.74
ด้านการเรียน	96	.58	.37	489	.76	.41	3.96*
ด้านความประพฤติทั่วไป	98	.52	.33	480	.60	.32	2.23*
ด้านมารยาททั่วไป	97	.46	.30	479	.46	.36	0.07
รวม	94	.57	.30	443	.64	.30	2.03*

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยของนักเรียน ปรากฏว่าทั้งสองกลุ่มมีทัศนะที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยครูผู้สอนมีทัศนะว่านักเรียนทำผิดวินัยมากกว่าที่ผู้บริหารคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเรียน ($t = 3.96$) และด้านความประพฤติทั่วไป ($t = 2.23$) ส่วนด้านการลักษณะนิสัยและด้านมารยาท แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การประพจน์คดีวินัยของนักเรียนจำนวนกตามขนาดโรงเรียน

เมื่อจำนวนผู้บริหารและครูที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน คือ ขนาดใหญ่ (มีนักเรียนมากกว่า 1,501 คน) ขนาดกลาง (มีนักเรียน 501 - 1,500 คน) และขนาดเล็ก (มีนักเรียนไม่เกิน 500 คน) เพื่อเปรียบเทียบทัศนะเกี่ยวกับการประพจน์คดีวินัยของนักเรียน ปรากฏผลดังตาราง 8 - 9

ตาราง 8 การประพจน์คดีวินัยของนักเรียนจำนวนกตามขนาดของโรงเรียน

การคดีวินัย	ขนาดใหญ่			ขนาดกลาง			ขนาดเล็ก		
	N	$\bar{X}$	S.D.	N	$\bar{X}$	S.D.	N	$\bar{X}$	S.D.
ด้านลักษณะนิสัย	253	.74	.39	210	.77	.36	141	.71	.28
ด้านการเรียน	232	.77	.40	212	.68	.42	141	.73	.38
ด้านความประพฤติทั่วไป	226	.61	.35	211	.62	.39	141	.51	.23
ด้านมหายาทั่วไ	231	.47	.40	205	.49	.37	140	.40	.22
รวม	202	.65	.33	203	.64	.32	139	.59	.19

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของทัศนะของผู้บริหารและครูในโรงเรียนขนาดต่างกัน ในตาราง 8 แสดงว่า นักเรียนในทุขนาดโรงเรียนมีการประพจน์คดีวินัยในด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับต่ำทุกด้าน และเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ ANOVA ปรากฏผล ดังตาราง 9

ตาราง 9 เปรียบเทียบความแตกต่างของการประพฤติดิวินัยของนักเรียนในโรงเรียน
ที่มีขนาดต่างกัน

การผิดวินัย	ความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านลักษณะนิสัย	ระหว่างกลุ่ม	2	0.32	.16	1.29
	ภายในกลุ่ม	582	73.04	.12	
ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.88	.44	2.70
	ภายในกลุ่ม	582	95.28	.16	
ด้านความประพฤติ เรื่องทั่วไป	ระหว่างกลุ่ม	2	1.187	.59	5.78**
	ภายในกลุ่ม	575	59.08	.10	
ด้านมารยาท	ระหว่างกลุ่ม	2	0.62	.31	2.50
	ภายในกลุ่ม	573	71.11	.12	
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.36	.18	1.99
	ภายในกลุ่ม	573	47.92	.09	

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยใน
การประพฤติดิวินัยของนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครูในโรงเรียนขนาดต่างกัน
พบว่า ส่วนใหญ่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นการประพฤติดิวินัยด้านความ
ประพฤติเรื่องทั่วไปของนักเรียนเท่านั้นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
($F = 5.78$) โดยเมื่อทดสอบความแตกต่างดังกล่าวในรายละเอียด ปรากฏผลดังตาราง 10

ตาราง 10 การทดสอบการประพัตพิคิวินัยด้านความประพัตเรื่องทั่วไปของนักเรียน
ในโรงเรียนขนาดต่างกัน

การพิคิวินัยด้านความประพัต เรื่องทั่วไป	$\bar{X}$	กลาง	ใหญ่	เล็ก
		.61	.61	.51
ขนาดกลาง	.62	-		*
ขนาดใหญ่	.61		-	*
ขนาดเล็ก	.51			-

จากข้อค้นพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของการประพัตพิคิวินัยของนักเรียน
ในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน เมื่อทำการตรวจสอบความแตกต่างของค่าพิสัยเป็นรายอยู่
ด้วยผลวิเคราะห์ในตาราง 10 พบว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกชนขนาดเล็ก มีการ
ประพัตพิคิวินัยด้านความประพัตเรื่องทั่วไป ต่ำกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลาง
และขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญ

การประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนจำนวนตามประเภทโรงเรียน

เพื่อศึกษาว่าการประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เรียนในโรงเรียนต่างประเภทกัน คือ ประเภทสหศึกษา ชายล้วน หญิงล้วน จึงได้จำแนกทัศนคติของผู้บริหารและครูตามประเภทโรงเรียน ดังปรากฏผลในตาราง 11

ตาราง 11 การประพฤติดิถีวินัยของนักเรียนในโรงเรียนต่างประเภท

การผิดวินัย	สหศึกษา			ชายล้วน			หญิงล้วน		
	N	$\bar{X}$	S.D.	N	$\bar{X}$	S.D.	N	$\bar{X}$	S.D.
ด้านลักษณะนิสัย	360	.76	.34	81	.72	.28	143	.73	.42
ด้านการเรียน	359	.73	.40	80	.69	.44	144	.76	.41
ด้านความประพฤติ									
เรื่องทั่วไป	359	.60	.31	78	.53	.30	139	.61	.36
ด้านมรรยาททั่วไป	359	.49	.35	77	.45	.32	138	.41	.39
รวม	375	.64	.29	75	.60	.27	125	.63	.34

ผลการวิเคราะห์ในตาราง 11 แสดงว่า การประพฤติดิถีวินัยในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนในโรงเรียนแต่ละประเภทอยู่ในระดับต่ำ แต่มีค่าเฉลี่ยที่ปรากฏแตกต่างกัน เพื่อทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความเห็นดังกล่าว จึงทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้ ANOVA ดังผลในตาราง 12

ตาราง 12 การเปรียบเทียบความแตกต่างในการประพฤติดิวินัยของนักเรียนในโรงเรียน
ต่างประเภท

การผิดวินัย	ความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านลักษณะนิสัย	ระหว่างกลุ่ม	2	0.14	.07	.56
	ภายในกลุ่ม	581	72.90	.13	
ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.26	.13	.79
	ภายในกลุ่ม	580	95.79	.17	
ด้านความประพฤติ เรื่องทั่วไป	ระหว่างกลุ่ม	2	0.39	.20	1.89
	ภายในกลุ่ม	573	59.62	.10	
ด้านมารยาท	ระหว่างกลุ่ม	2	0.62	.31	2.49
	ภายในกลุ่ม	571	70.96	.12	
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.12	.06	0.53
	ภายในกลุ่ม	532	47.99	.09	

ผลการวิเคราะห์ในตาราง 12 แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่านักเรียนมัธยมที่เรียน
ในโรงเรียนประเภทสหศึกษา ประเภทมีเฉพาะนักเรียนชาย และประเภทมีเฉพาะนักเรียน
หญิงก็ตาม มีระดับการประพฤติดิวินัยในด้านต่าง ๆ ตามทัศนะของผู้บริหารและครูแตกต่างกัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ประเภทของโรงเรียนไม่สัมพันธ์กับระดับความ
ประพฤติดิวินัยของนักเรียน

**ประมวลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการประพฤติดิวินัย
ของนักเรียน**

จากการรวบรวมความคิดเห็นเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับการ
ประพฤติดิวินัยของนักเรียน ตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชน ปรากฏผลสรุป
ดังตาราง 13

ตาราง 13 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการประพฤติดิวินัย
ของนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชน

ลักษณะการผิดวินัย	สาเหตุ	แนวทางแก้ไข
1. การแต่งกาย	ตามเพื่อน	เข้มงวดกวัดจั้นกับระเบียบ ที่วางไว้
2. ทรงผม	ตามแฟชั่น	ชี้แจงระเบียบต่าง ๆ
3. การพูดจาไม่สุภาพ	เกิดจากสิ่งแวดล้อม	ชี้แจงข้อดีข้อเสีย
4. มาเรียนสาย	จากผู้ปกครองและรถติด	ขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง
5. หนีโรงเรียน	ผู้ปกครองปล่อยปละละเลย	ขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง
6. ทะเลาะวิวาท	อิจฉาและไม่เข้าใจกัน	ครูเวรเอาใจใส่ดูแลมากขึ้น
7. การลอกการบ้าน	ไม่ใส่ใจที่จะทำ	ขอความร่วมมือกับทางบ้าน
8. สูบบุหรี่	ต้องการทดลองและตามเพื่อน	ชี้แจงพิษภัยของบุหรี่
9. กระปรัง yawm มากเกินไป	ตามสมัยนิยม	ชี้แจงและเข้มงวดกวัดจั้น ความเหมาะสม
10. ไม่ทำความเคารพครู	ขาดการอบรม	อบรมมารยาททุกวัน (ตอนเช้า)
11. ถูกทำมั่ววนกลม ๆ	ตามเพื่อน	ชี้แจงกฎระเบียบของโรงเรียน

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการประพัตติคิวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชน
ครั้งนี้ มีกระบวนการและผลการศึกษา ดังต่อไปนี้

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสำรวจลักษณะการประพัตติคิวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ในเขต
กรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนและครู
2. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะของการประพัตติคิวินัยของนักเรียน จำนวน
ตามประเภท และขนาดของโรงเรียน

วิธีดำเนินการ

1. กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร
จำนวน 670 คน โดยเป็นผู้บริหาร 102 คน และครู 568 คน ซึ่งปฏิบัติงานในปีการศึกษา
2536 จากขนาด และประเภทโรงเรียนต่าง ๆ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามจำนวน 40 ข้อ ซึ่งมุ่ง
ถามระดับการประพัตติคิวินัยโดยกำหนดลักษณะหรือพฤติกรรมการกระทำผิดของนักเรียน
รวม 4 ด้าน คือ การประพัตติคิวินัยเกี่ยวกับด้านลักษณะนิสัย เกี่ยวกับการเรียน เกี่ยวกับการ
เรื่องทั่วไป และเรื่องมารยาท ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ
มีความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Cocffieient) เท่ากับ 0.9233
3. การรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยส่งไป 670 ฉบับ เป็นผู้บริหาร 102 ฉบับ
ครู 568 ฉบับ ได้รับกลับ 607 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 94.84

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยโดยใช้ $t - test$ และ ANOVA

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนมัธยมศึกษาของโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร มีการประพฤติดิวินัยทั้งในด้านลักษณะนิสัย การเรียน เรื่องทั่วไป และมารยาทอยู่ในระดับต่ำ
2. ผู้บริหารและครูมีทัศนะเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยของนักเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยผลสำคัญที่ระดับ .05 โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนคิดว่านักเรียนประพฤติดิวินัยด้านการเรียน และความประพฤติเรื่องทั่วไป สูงกว่าที่ผู้บริหารคิด
3. การผิควินัยด้านความประพฤติเรื่องทั่วไป ของนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก มีระดับต่ำกว่า นักเรียนในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนต่างประเภทกัน คือ ประเภทสหศึกษา ประเภทชายล้วน และหญิงล้วน มีระดับการประพฤติดิวินัยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยมีประเด็นที่สมควรอภิปรายเพิ่มเติม ดังนี้

1. การที่ผู้บริหารและครูมัธยมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร มีทัศนะต่อการประพฤติดิวินัยของนักเรียน 4 ด้าน คือ ด้านลักษณะนิสัย ด้านการเรียน ด้านการประพฤติทั่วไป และด้านมารยาท ปรากฏในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยของนักเรียนไม่ค่อยปรากฏ ซึ่งเป็นข้อค้นพบที่น่าสนใจ ก่อนหน้านั้น ในตอนต้น ปี พ.ศ. 2536 กองสารวัตรนักเรียนของกรมพลศึกษา (ไทยรัฐ 6 กุมภาพันธ์ 2536 หน้า 8) ได้เสนอรายงานสรุปถึงการสำรวจความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนพบว่ามีสถิติสูงขึ้น ทุกประเภทและยังมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในลักษณะใหม่เกิดขึ้นเป็นประจำในรอบปี ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นน้อยตามลำดับแล้วพบว่ามี 9 อันดับ

คือ 1) หลบหนีการเรียน 2) เทียวเตร้านสาธารณะสถานในเวลาเรียน 3) เล่นการพนัน บิลเลียด ส্নุกเกอร์ 4) แต่งกายผิดระเบียบ 5) พกพาอาวุธ 6) ดื่มสุรา เบียร์ สูบบุหรี่ 7) ประพฤติตนเรื่องชั่วสาว 8) ก่อเหตุทะเลาะวิวาท 9) จับกลุ่มมั่วสุม

จากสถิติดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าเมื่อได้มีการสำรวจการประพฤติดิวินัยของเยาวชนทุกเพศ ทุกวัย โดยภาพรวมปรากฏในลักษณะที่น่าห่วงใย ซึ่งในช่วงต่อมา ทวีศักดิ์ เสนาณรงค์ (มติชน 24 มิถุนายน 2536 หน้า 8) ได้ให้ทัศนะว่าสาเหตุที่นักเรียนไปมั่วสุมตามสถานที่ต่าง ๆ เนื่องจากผู้ปกครองดูแลไม่ใกล้ชิด อีกทั้งสภาพแวดล้อมก็เปลี่ยนแปลงไป แหล่งอบายมุขก็เกิดขึ้น มากมาย เช่น คีอัสโก้ ไนท์คลับ ยาเสพติดก็มีมาก ดังนั้นผู้ปกครองและโรงเรียน รวมทั้ง กระทรวงศึกษาธิการ และเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องเข้ามาดูแลให้มากขึ้นและหากสภาพแวดล้อม ยังปรากฏเช่นที่เห็นกันอยู่ปัญหาพฤติกรรมของเยาวชนก็ยังเป็นปัญหา

ในเรื่องเดียวกันนี้ นายอดิสร เพียงเกษ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (มติชน 24 มิถุนายน 2536 หน้า 8) ได้ให้ความเห็นว่า การตรวจสอบดูแลตรวจสอบ พฤติกรรมของเด็กนักเรียนนั้น เจ้าหน้าที่จากกองสำรวจตรวจนักเรียนดูแลไม่ทั่วถึงเฉพาะทั่วประเทศ มีเพียง 200 คน จึงฝากความหวังให้สถาบันครอบครัวช่วยดูแล สำหรับครูนั้น ครู เพียงปกครองตอนใกล้ชิดกับเด็ก อบรมเรื่องจริยธรรม และหาทางออกให้กับเด็กที่มีปัญหา

จะเห็นได้ว่าการที่ผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความห่วงใย และเสนอแนวทางแก้ไขต่าง ๆ นั้น ถือว่าเป็นความพยายามที่จะจัดปัญหาการประพฤติดิวินัยของเด็กนักเรียน ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญในการกำหนดนโยบายให้โรงเรียนได้ยึดถือ ปฏิบัติต่อไป

อย่างไรก็ตามข้อที่ควรพิจารณา เมื่อได้ศึกษาทัศนะของผู้บริหารและครู พบว่า ความประพฤติดิวินัยของเด็กนักเรียนโรงเรียนเอกชนปรากฏอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งมีข้อสันนิษฐาน ดังนี้

ประการแรก โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในปัจจุบันถูกยุบเลิกไปเป็นจำนวนมาก สืบเนื่องมาจากการที่รัฐบาลได้ขยายการรับนักเรียนมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้น โดยการเปิดโรงเรียน มัธยมของรัฐบาล เพิ่มขึ้นทำให้ผู้ปกครองมีทางเลือกที่จะส่งบุตรหลานของตนเข้าเรียนใน โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนที่เปิดสอนในปัจจุบันจึงต้องเร่งรัดพัฒนาคุณภาพเพื่อสร้างชื่อเสียง

ของโรงเรียนของตนให้เป็นที่ยอมรับของผู้นักเรียนโดยทั่วไป แนวทางหนึ่งในการสร้างความเชื่อศรัทธาวิธีหนึ่งก็คือ การเร่งอบรมคุณธรรมจริยธรรม และสร้างเสริมวินัยให้เกิดแก่เด็กนักเรียนรวมทั้งการกำหนดมาตรการเพื่อควบคุมความประพฤติผิดวินัยของนักเรียนด้วย

อีกประการหนึ่ง ในปัจจุบันการรณรงค์ให้เยาวชนเป็นผู้มีความประพฤติดีมีคุณธรรมปรากฏอย่างแพร่หลาย จะเห็นได้จากการรณรงค์จากสื่อมวลชนต่าง ๆ ในรูปของการแสดงละครสั้น การจัดกิจกรรมเพื่อเชิดชูเยาวชนที่มีความรู้ความสามารถ และมีความประพฤติดี โดยมุ่งหวังให้เป็นตัวอย่างแก่เยาวชนโดยทั่วไป เหตุผลดังกล่าวนี้ ย่อมส่งอิทธิพลต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนได้อย่างแน่นอน

2. การที่ผู้บริหารและครูมีทัศนคติเกี่ยวกับการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะการประพฤติผิดวินัยด้านการเรียน และด้านการประพฤติผิดเรื่องทั่วไป โดยที่ครูเห็นว่านักเรียนประพฤติผิดวินัยสูงกว่าผู้บริหารคิด เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าบทบาทภาระหน้าที่ของบุคคลทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูผู้สอนมีความใกล้ชิดกับเด็กมากกว่าผู้บริหาร ความใกล้ชิดของครูที่มีต่อเด็กนั้น ทำให้ครูมีโอกาสสังเกตพฤติกรรมของเด็กได้ชัดเจนมากกว่าผู้บริหารอย่างแน่นอนอย่างไรก็ตาม โดยภาพรวมทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติในระดับต่ำ เช่นเดียวกัน

3. ในโรงเรียนขนาดเล็ก ปรากฏว่านักเรียนประพฤติผิดวินัยเรื่องทั่วไปในระดับต่ำกว่าโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ แสดงให้เห็นว่าขนาดของโรงเรียนส่งผลต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนอยู่บ้าง เพราะเหตุว่าในโรงเรียนขนาดเล็กนั้นจำนวนประชากรน้อยกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ การควบคุมดูแลย่อมกระทำได้สะดวกกว่า และที่สำคัญสภาพแวดล้อมบริเวณของโรงเรียนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล (Cohn and other. 1987 : 155 - 159) ดังนั้น สภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันย่อมส่งอิทธิพลที่แตกต่างกันด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผู้บริหารโรงเรียนต้องจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมพฤติกรรมดีของนักเรียนให้ปรากฏแก่บุคคลอื่น ๆ อย่างจริงจังและต่อเนื่อง

2. ผู้บริหารโรงเรียนต้องจัดโครงการการฝึกอบรมสัมมนาให้ครูผู้สอน และครูที่มีหน้าที่ด้านการปกครองให้มีความรู้ความเข้าใจถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ของการประพฤติดิวินัย เพื่อที่จะให้ครูเหล่านั้นได้สามารถกำหนดมาตรการ หรือแนวทางการแก้ไขการประพฤติดิวินัยของเด็กนักเรียนที่ยังหลงเหลืออยู่ให้มากขึ้นไป

3. โรงเรียนจะต้องประสานงานกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างเร่งด่วน เมื่อปรากฏว่ามีนักเรียนประพฤติดิวินัยชนิดร้ายแรงเกิดขึ้น ทั้งนี้เพื่อการป้องกันและแก้ไขการประพฤติดิวินัยให้ได้ผลอย่างจริงจัง

4. โรงเรียนจะต้องจัดตั้งหรือพัฒนาองค์กรที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยของนักเรียน โดยเฉพาะฝ่ายแนะแนวนั้น จะต้องจัดครูที่มีความรู้ความสามารถให้เป็นผู้รับผิดชอบ

5. ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญเอาใจใส่ต่อสภาพแวดล้อมด้านกายภาพของโรงเรียน ใตยมุ่งจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับสภาพสถานศึกษา

6. โรงเรียนควรจัดโครงการสร้างความสัมพันธ์กับผู้ปกครองนักเรียน ทั้งนี้เพื่อบูรณาการโครงการสร้างเสริมวินัยนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. ควรศึกษาวิจัยทัศนะของผู้ปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีต่อแนวรั้งการประพฤติดิวินัยของนักเรียน

2. ควรศึกษาสาเหตุการประพฤติดิวินัยของนักเรียน

3. ควรศึกษาการประพฤติดิวินัยของนักเรียนมัธยมในส่วนภูมิภาค

4. ควรศึกษาแนวทางป้องกันและการแก้ไขการประพฤติดิวินัยของผู้บริหารและครูในโรงเรียนระดับต่าง ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. การบริหารกิจการนักเรียน. เล่ม 1. 2533. เอกสารโรเนียว.
กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการจัดกิจกรรมนักเรียน. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ครุสภา, 2523.
- กรมพลศึกษา, กองการसारวัตรนักเรียน. รายงานสรุปผลการปฏิบัติงานของกองการसारวัตร
นักเรียน 2529 - 2531. 2534. เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง. เล่มที่ 18.
กรุงเทพฯ : สามเจริญพานิช. 2528.
- เอกสารสรุปผลงานปี 2526 และงานเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยของนักเรียน.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภา, 2526.
- ทวี ท่อแก้ว และอบรม สันนิบาต. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โพรสามตัน
การพิมพ์, 2527.
- จรรยา สุวรรณทัต. ประมวลบทความทางวิชาการที่บรรยายในโอกาสต่าง ๆ ภายใน
ประเทศ พ.ศ. 2511 - 2526. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2526.
- นวลศิริ เปาโรหิต และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครุสภา,
2525.
- ประพัฒน์ จาปาไทย. "นักวิจัยคุย," ใน ข่าวสารวิจัยการศึกษา. สิงหาคม - กันยายน
2530.
- "พบเด็กนักเรียนแว่วมม," มติชน. 24 มิถุนายน 2536. หน้า 8
- พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2524.
- พรพิมล สันติหิรัญภาค. การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2522. อัดสำเนา.
- ราชบัณฑิตสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. 2493. พิมพ์ครั้งที่ 16.
กรุงเทพฯ : ม.ป.ท., 2522.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. หลักวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพฯ : ศึกษาพรจำกัด, 2528.

วินิช บรรจง และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาการศึกษา ตรงตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการ
ศึกษา และประกาศนียบัตรประโยคครูประถม. นครปฐม : วิทยาลัยครูนครปฐม,
2521.

วิเชียร พงษ์ประเสริฐ. ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 กรมสามัญศึกษา. ปริณิธานพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

วิลาวรรณ เพชรอาวุธ. พฤติกรรมนักเรียนจากการเสริมสร้างระเบียบวินัยของโรงเรียน
ประถมศึกษา กทม. ปริณิธานพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.

"สถิติ บัญหาเด็กและเยาวชน," ไทยรัฐ. 6 กุมภาพันธ์ 2536. หน้า 7.

สิปปนนท์ เกตุทัต. การปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ : สมาคมผู้บริหารการศึกษาแห่ง
ประเทศไทย, 2518.

สุชา จันท์เอม. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จรัสสินทวงศ์, 2521.

สุโรท เจริญสุข. หลักจิตวิทยาและการพัฒนาการมนุษย์. กรุงเทพฯ : เกษมสัมพันธ์
การพิมพ์, 2525.

อนันต์ ศรีโรสภา. หลักการวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช,
2521.

อนันต์ บันยารชุน. มติชนรายวัน. 15 ธันวาคม 2534.

Cohn, Marilyn M., Rottkamp B. Robert and Provingo F. Engene.
To be a Teacher Cases, Concepts Observation Guides.
New York : Random House, Inc., 1987.

Clarizio, Harvey F. Toward Positive Classroom Discipline.
3 rd ed. Toronto, 1980.

Dunhill, James. Discipline in the Classroom. London : University
of London Press, 1964.

- Fagerland, Ingenar and Lawnee J. Saha. Education and National Development" Oxford : Pergamon Pass Ltd. 1983.
- Good, Thomas L. and Jeree E. Brophy. Looking in Classroom. 4th ed. New York : Harper and Row, Inc., 1987.
- Howell, Robert G. and Howell Patricia. Discipline in the Classroom ; Solving the Teaching. Verginis ; Reston Publishing Company, Inc., 1979.
- Plesha, John Louis. Student and Environmental Components of Teacher Identified Worst Classes in A Middle School. (Student Discipline Classroom Environment) Dissertation Abstract International, 51 - 05 A ; November, 1990.
- Zomora, Richard B. An Analysis of Principals Decision - Making and Probeing - Solvring Processes in Resolving Student Discipline Problems. Dissertation Abstract International, 49 - 09 A ; February, 1988.

ภาคผนวก

โรงเรียนชินวร

24/5 สุขุมวิท กรุงเทพมหานคร

10 มกราคม 2537

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

เรียน ท่านผู้บริหาร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามสำหรับผู้บริหาร

เนื่องด้วย นางสาวชฎิลรัตน์ อัครวิวัฒน์พงศ์ กำลังศึกษาเกี่ยวกับการประพัตติพิต
วินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อวิเคราะห์สภาพและแนวทาง
แก้ไขการประพัตติพิตวินัยของนักเรียน ในการนี้ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้ตอบแบบ
สอบถามเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ต่อไป

การออกแบบสอบถามครั้งนี้ ท่านไม่จำเป็นต้องลงชื่อ และขอยืนยันว่า จะใช้คำตอบ
ของท่านเป็นข้อมูลสำหรับการศึกษาเท่านั้น คำตอบทั้งหมดจะไม่มีผลกระทบต่อสถานภาพ
ของท่าน ของนักเรียน หรือของโรงเรียนแต่อย่างใดทั้งสิ้น จึงขอความกรุณาท่านตอบอย่าง
สมายใจ และให้ตรงความเป็นที่สุด

ขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน

ขอแสดงความนับถือ

(น.ส.ชฎิลรัตน์ อัครวิวัฒน์พงศ์)

โรงเรียนชินวร

24/5 สุขุมวิท กรุงเทพมหานคร

10 มกราคม 2537

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

เรียน คณะครู

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามสำหรับผู้บริหาร

เนื่องด้วย นางสาวชฎิลรัตน์ อัสววิวัฒน์พงศ์ กำลังศึกษาเกี่ยวกับการประพจน์คิด
วินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อวิเคราะห์สภาพและแนวทาง
แก้ไขการประพจน์คิดวินัยของนักเรียน ในการนี้ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้ตอบแบบ
สอบถามเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ต่อไป

การออกแบบสอบถามครั้งนี้ ท่านไม่จำเป็นต้องลงชื่อ และขอยืนยันว่า จะใช้คำตอบ
ของท่านเป็นข้อมูลสำหรับการศึกษาเท่านั้น คำตอบทั้งหมดจะไม่มีผลกระทบต่อสถานภาพ
ของท่าน ของนักเรียน หรือของโรงเรียนแต่อย่างใดทั้งสิ้น จึงขอความกรุณาท่านตอบอย่าง
สบายใจ และให้ตรงความเป็นที่ที่สุด

ขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน

ขอแสดงความนับถือ

(น.ส.ชฎิลรัตน์ อัสววิวัฒน์พงศ์)

แบบสอบถาม

เกี่ยวกับ

การประพาศิพิศวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มุ่งสำรวจข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการประพาศิพิศวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา ในโรงเรียนเอกชน เพื่อใช้สำหรับสรุปผลโดยภาพรวม และหาแนวทางแก้ไข ปัญหาต่อไป
2. ขอความกรุณาแสดงความเห็นโดยตอบแบบสอบถามให้ตรงตามความเป็นจริงที่สุด คำตอบของท่านจะเก็บเป็นความลับ และจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อท่าน นักเรียน หรือต่อโรงเรียนของท่าน การวิเคราะห์จะสรุปในภาพรวม
3. ขอให้ท่านตอบอย่างเสรี โดยท่านไม่ต้องลงชื่อ
4. กรุณาตอบแบบสอบถามทั้ง 3 ตอน ซึ่งมี 43 ข้อ ให้ครบทุกข้อ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอขอบคุณอย่างสูง

(น.ส.ชฎิลรัตน์ อัสววิวัฒน์พงศ์)

I. โปรดขีด ✓ ลงใน [] ตามความเป็นจริงของท่าน

1. ตำแหน่งงานของท่าน
 - [] ผู้บริหาร
 - [] ครูผู้สอน
2. จำนวนนักเรียนในโรงเรียนของท่าน
 - [] มากกว่า 1,501 คน
 - [] 501 - 1,500 คน
 - [] 500 คน หรือต่ำกว่า
3. ประเภทของโรงเรียน
 - [] สหศึกษา
 - [] มีเฉพาะนักเรียนชาย
 - [] มีเฉพาะนักเรียนหญิง

II. โปรดตรวจสอบลักษณะหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ตามรายการต่อไปนี้ แล้วกรุณาพิจารณาว่านักเรียนในโรงเรียนของท่านมีลักษณะพฤติกรรมดังกล่าว มากน้อยเพียงใด โดยให้ท่านขีด ✓ ลงในช่องที่ตรงกับสภาพที่เป็นจริงตามความเห็นของท่าน ดังนี้

- ช่อง 3 หมายถึง นักเรียนมีลักษณะหรือปฏิบัติเป็นจำนวนมาก
- ช่อง 2 หมายถึง นักเรียนมีลักษณะหรือปฏิบัติเป็นจำนวนปานกลาง
- ช่อง 1 หมายถึง นักเรียนมีลักษณะหรือปฏิบัติเป็นจำนวนน้อยหรือไม่มากนัก
- ช่อง 0 หมายถึง ไม่มีนักเรียนคนใดมีลักษณะหรือปฏิบัติเช่นนั้น

ลักษณะหรือพฤติกรรมของนักเรียน	3	2	1	0
1. ไว้ผมยาวเกินระเบียบกำหนด				
2. ผมรุงรังไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย				
3. แต่งทรงผมตามแฟชั่นนิยม				
4. สวมกางเกง/กระโปรงสั้นหรือยาวเกินไป				
5. สวมถุงเท้าหรือรองเท้านที่ผิดระเบียบ				
6. ใช้เครื่องประดับโดยมุ่งประหวาดประชัน				
7. แต่งกายไม่เรียบร้อย ดูรุงรัง				
8. ไม่คาดเข็มขัด				
9. ไม่ปักชื่ออักษรโรงเรียน				
10. ใส่น้ำหอมมาโรงเรียน				
11. มาโรงเรียนสายเป็นประจำ				
12. ลอกการบ้านคนอื่น				
13. รับประทานขนมในชั้นเรียน				
14. หยอกล้อและ เล่นกันในระหว่างที่ครูสอน				
15. อ่านคู่มือหนังสือสามกษัตริย์ที่ครูสอน				
16. ทูจจริตในการสอบ				
17. หนีเรียน				
18. พุดจาหยาบคายในโรงเรียน				
19. ขอบลูกเดินในขณะที่ครูกำลังสอน				
20. ขอบเดินชนครูหรือล้อเลียนครู				
21. ยุแหย่ให้เพื่อนทะเลาะวิวาทกัน				
22. ทะเลาะวิวาทกันเอง				
23. ทะเลาะวิวาทกับบุคคลภายนอก				
24. รังแกคนที่อ่อนแอกว่า				

ลักษณะหรือพฤติกรรมของนักเรียน	3	2	1	0
25. แสดงกิริยาท่าทางเกินสภาพนักเรียน	...	...	...	...
26. ผ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน.....	...	...	...	...
27. ชอบเล่นรุนแรงกับเพื่อน	...	...	...	...
28. ดมกาว หรือดมทินเนอร์	...	...	...	...
29. สูบบุหรี่ เสพยาเสพติด	...	...	...	...
30. พกอาวุธมาโรงเรียน	...	...	...	...
31. ทาลายทรัพย์สินของโรงเรียน	...	...	...	...
32. สะสมหนังสือการ์ตูนที่มีภาพอุจาดตา	...	...	...	...
33. ทาลายทรัพย์สินสาธารณะ	...	...	...	...
34. จับกลุ่มมั่วสุม	...	...	...	...
35. เที้ยวเตร่ตามบาร์คลับ	...	...	...	...
36. เที้ยวในสถานเริงรมณ์	...	...	...	...
37. ข่มขู่ของคนอื่น	...	...	...	...
38. ฐั่วสาว	...	...	...	...
39. เล่นการพนัน.....	...	...	...	...
40. เที้ยวเตร่สถานค้าประเวณี	...	...	...	...

III. โปรดเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมอย่างเสรี เพื่อประโยชน์ในการสรุปเป็นข้อเสนอแนะ

1. โดยสรุปแล้ว ท่านคิดว่านักเรียนในโรงเรียนของท่านประพฤติดีหรือเลวร้ายในเรื่องใดเป็นส่วนใหญ่

.....

.....

.....

.....

.....

2. ท่านคิดว่าการประพฤติดีหรือเลวร้ายของนักเรียนเกิดจากสาเหตุอะไรเป็นส่วนใหญ่

.....

.....

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่า จะมีแนวทางใดที่ช่วยแก้ไขหรือป้องกันการประพฤติดีหรือเลวร้ายของนักเรียนได้

.....

.....

.....

.....

.....

กรุณาพับ - เย็บ แล้วส่งที่ห้องธุรการ

ขอขอบคุณอย่างยิ่ง

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวฐิติรัตน์ ชื่อสกุล อัสววิวัฒน์พงศ์

เกิดวันที่ 12 เดือน เมษายน พุทธศักราช 2486

สถานที่เกิด นครสวรรค์

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 18-20 นวนาฮี ซอย 1 ถนนสุขาภิบาล 2 คลองกุ่ม

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน เจ้าของและผู้จัดการโรงเรียนชินวร

กรรมการบริหาร บริษัทสินธุโปรดักส์ จำกัด

กรรมการบริหาร บริษัทฟาวเวอร์พี จำกัด

กรรมการบริหาร บริษัทเมโทรโพลิเทคโปรดักส์ จำกัด

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2527 ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2530 ปริญญาตรี วิทยาลัยครูจันทร์เกษม

พ.ศ. 2537 ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การประพจน์พิศุณย์ของนักเรีัยนมัธยมศึกษาเอกชนนกรุงเทพมหานคร
ตามทัศนะของผู้บริหารและครู

บทคัดย่อ
ของ
ชฎิลรัตน์ อัสววิวัฒน์พงศ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา
ตุลาคม 2537

จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อจะช่วยชี้สภาพของการประพฤติดิวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในสังกัดโรงเรียนเอกชน การดำเนินการวิจัยใช้วิธีแบบสอบถามกับผู้บริหารและครูในโรงเรียนเอกชน จำนวนผู้บริหาร 340 คน ครู 1,896 คน จะได้กลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร 102 คน ครู 568 คน จากจำนวนโรงเรียน 170 โรงเรียน ตามขนาดและประเภทเครื่องมือรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม จำนวน 40 ข้อ เกี่ยวกับการประพฤติดิวินัย โดยกำหนดลักษณะหรือพฤติกรรมการกระทำผิดของนักเรียนระดับมัธยมรวม 4 ด้าน คือ การประพฤติดิวินัยด้านลักษณะนิสัย ด้านการเรียน ด้านประพฤดิเรื่องทั่วไป และด้านมารยาท โดยมีความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) 0.9233 การรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยส่งแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างด้วยตัวเอง และเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามคืนจากผู้บริหาร และครูตามโรงเรียนเป็นจำนวน 607 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 94.84 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน ($\bar{X}$ และ S.D.) ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างระหว่างเฉลี่ยโดยใช้ t-test และ ANOVA

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร มีการประพฤติดิวินัยทั้งในด้านลักษณะนิสัย การเรียน ประพฤดิเรื่องทั่วไป และมารยาท อยู่ในระดับต่ำ
2. ผู้บริหารและครูมีทัศนะเกี่ยวกับการประพฤติดิวินัยของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับ .05 โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนคิดว่านักเรียนประพฤติดิวินัยด้านการเรียน ความประพฤดิเรื่องทั่วไป สูงกว่าที่ผู้บริหารคิด
3. การผิดวินัยด้านความประพฤดิเรื่องทั่วไปของนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก มีระดับต่ำกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนเฉพาะนักเรียนหญิงมีระดับการประพฤติดิวินัยแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญ

DISCIPLINE MISCONDUCT OF PRIVATE SECONDARY SCHOOL
STUDENTS IN BANGKOK METROPOLITAN AREA AS PERCEIVED BY
ADMINISTRATORS AND TEACHERS

AN ABSTRACT

BY

CHADINRUT USSAVAVIVATPONG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Administration
at Srinakharinwirot University

October 1994

The purpose of this study was to investigate the discipline misconduct of private high school students in Bangkok. Suchi discipline consists of shudents' behaving, learning, breaking rules and manner expressions. The 40 - item questionnaires, with reliability of 0.9233, were sent to 102 school administrators and 568 school teachers, The data were analyzed by t - test and ANOVA. The conceusions of this study were :

1. As percieved by school administrators and teachers. the students had discipline misconducted at low level.
2. There was a sigrificant differences between school administrators and teachers' opinions at .05 level.
3. The number of students in small size schools trended to misconduct less than those in large schools.
4. Both girl school and boy school students showed no different numbers of those who misconduct.